

மாரபு

MARAPU

அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வெளிவரும் சமூக, இலக்கிய சஞ்சிகை

20

12 '94

நத்தார் புதுவருட வாழ்த்துக்கள்

அன்பான வாடிக்கையாளர்களே,

வர்த்தகத்தின் அடிப்படை வாடிக்கை-
-யாளர்களுடனான நல்லுறவுதான். ஆண்டு முழுவதும் ஏற்படும்
வாழ்க்கை நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் இதன் முக்கியத்துவ-
-த்தைச் சிலவேளைகளில் கவனிக்காமல் வீட்டுவீடுகிறோம்.

நத்தார் தரும் பெரு மகிழ்ச்சிகளில் ஒன்று, வாடிக்கையாளர்-
களுடன் நல்வாழ்த்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளக் கிடைக்கும்
வாய்ப்பாகும். வாடிக்கையாளர்களான உங்களுடனான மகிழ்ச்சி
தரும் உறவையும் நல்லெண்ணத்தையும் நாங்கள் மிகவும்
மதிக்கிறோம்.

இந்த மன நிலையுடன், எங்கள் நிறுவனத்தின் ஊழியர்களும்,
முகாமையும் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியான நத்தார், புதுவருட
வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர்.

1996ல் இன்னும் சிறந்த சேவையை உங்களுக்கு வழங்குவோம்.

Hindustan Imports

48 - 50 Dingley Avenue

Dandenong 3175

Phone: 794 6640

இந்த மாரி...
கதா ரகுநாதன் - சிந்து
தேரு - க. கலாயோகன்
சுரு வரம் - முருகையன்
கடவின் அக்கரை போனோடு
சரிதிகர்
அப்பாவும் பிள்ளையும்
மாவை நிக்சியானந்தன்
நது அபிவிருத்தி...
அ. சந்திரவாசன்
வளர்மதியும் சுரு வாசிங்மேசினும்
இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

ஆசிரியர்
விமல் அரவிந்தன்

சந்தா \$12
அவுஸ்திரேலியா \$10
இலங்கை, இந்தியா \$30
ஏனைய நாடுகள்

தொடர்புகளுக்கு
ABIRAME PUBLICATIONS
P.O. BOX 232,
WANTRNA SOUTH, VIC 3152
AUSTRALIA

அச்சமடப்பு, அச்சுப்பதிப்பு
அபிராமி வெளியீடுகள்
விலை
2 வெள்ளிகள்

வாசகர்களிடமிருந்து தாமத அடக்கவங்களை மரபு வரவேற்கிறது.
அத்தாடன் உங்கள் மனதில் ஏழும் எண்ணங்களை
ஏனைய வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.
எழுதுவனாயாவும் சுருக்கமாக அவைதல்
விரும்பத்தக்கது.
புனைபெயர்களைப் பாவிக்க
விரும்புவோர், உங்கள்
அடக்கத்தாடன் சொந்த
விரிபாங்கணையும்
அனுப்பவும்.

படைப்புணர்ல்
வரும் கருத்துக்கள்
படைப்பாளிகளே சொந்தக்
கருத்துக் கருத்திற்கு
சொரவிக்கும் மறுத்தலிட்ட வாசகர்கள் உடனடியாக
உடன்பாடற்ற புதப்பிக்க வைக்கையம் சந்தா செலுத்தாவார்களுக்கு
மரபு சந்தாவைப் புதப்பிக்க வைக்கையம் சந்தா செலுத்தாவார்களுக்கு
சந்தாப் பணத்தை அனுப்பி இதழ் அனுப்பப்பட மாட்டாது.

ஊர்ப்பு

சுவடி 4

எடு 3

மார்ச்சு 1994

எங்கள் "விருந்தினர்கள்"

மெல்பனில் தமிழர்கள் எடுக்கும் விழாக்களுக்குக் குறைவில்லை. இந்த விழாக்களில் விசனிக்கத்தக்க ஒரு போக்கைக் கடந்த சில வருடங்களாக அவதானிக்கின்றோம். பிரதம விருந்தினர்களாகவும், தலைமை வகிப்பவர்களாகவும் என இங்கே வெள்ளையர்கள் அழைத்து வரப்படுகிறார்கள். தமிழே தெரியாத இவர்கள், நாலைந்து மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் தனித் தமிழில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை இருந்து பார்க்கும்படி கேட்டுச் 'சித்திரவதைப் படுத்தப்படுகிறார்கள்'.

பிரமுகர்களை அழைப்பது சரியா பிழையா என்பதை நாம் இங்கே விவாதிக்கவில்லை. ஆனால் அப்படி அழைக்கப்படுபவர்களை நாம் மனிதாபிமானமான முறையில் நடத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். வந்தவர்களை, வந்த விஷயத்தை முடித்துக் கொண்டு உரிய நேரத்தில் வழியனுப்பி வைப்பதே எமது பண்பாட்டுக்கு உகந்தது.

இவ்வாறன்றி, இவர்களை இரவு பத்துப் பதினொரு மணிவரை முன்வரிசையில் அமர்த்தி, விளங்காத மொழியிலும், சராசரிக்கும் கீழான தரத்திலுமாக நீண்டுகொண்டு போகும் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்குமாறு செய்வது நன்மைக்குப் பதில் பல தீமைகளையே தரும்.

மெல்பனில் சுதா ரகுநாதன்

மெல்பன் வாழ் இசைக் கலைஞர்கள், ரசிகர்களுக்கு ஐப்பசி 30ம் திகதி ஒரு மறக்க முடியாத நாள் எனலாம். அன்று மாலை நனவாடிங் கலை அரங்கத்தில் நடைபெற்ற சுதா ரகுநாதனின் கர்நாடக இசைக் கச்சேரி, மெல்பனின் இசை வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல்லாகும். இந்திய முன்னணி 'இசைக்குயில்' சுதா, பல இசைப்பட்டங்கள், விருதுகள் பெற்று இந்திய அரசாங்கத்தால் கௌரவிக்கப்பட்டவர். வயதில் குறைந்தவர். இசை ஞானத்தில் முதிர்ந்தவர். அவரின் மெல்பன் வருகை, மெல்பன் இசை ரசிகர்களுக்கு இருந்த நீண்டநாள் கனவை நனவாக்கியது. அவரது பாடல்கள் அடங்கிய பல இசைத்தட்டுகள் வெளியிடப்பட்டு அதன் மூலம் அவரது இன்னிசை அமுதைப் பருகியவர்களுக்கு நேரே ரசிப்பது ஒரு வித்தியாசமான மனநிறைவான அனுபவம். இந்த இசைக் கச்சேரியை ஒழுங்கு செய்திருந்த Academy of Indian Music மினர் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

சுதா ரகுநாதன் அன்றைய மாலைக் கச்சேரியை 'ஆபோகி' ராக வர்ணத்துடன் சம்பிரதாயமாக ஆரம்பித்தார். அடுத்து ஹம்சத்வனி சிறு ராக ஆலாபனை பண்ணி 'நமாடி விக்ன விநாயகம்' என்ற ஆதிதாளத்திலான பாடலுடன் அதற்கான கற்பனா ஸ்வரத்தை அழகாகப் பாடினார். அடுத்து வந்த நாராயணதீர்த்தரின் ரூபக தாளத்தில் அமைந்த 'ஸரணம் பல கருணாமயி' என்ற உருப்படி 'ஹம்ஸவினோதினி' ராகத்தில் பரிமளித்தது. அடுத்து வந்த 'சுத்ததன்யானி' ராக ஆலாபனை விஸ்தாரமாகப் பாடியமை அவரது இசைத்திறமைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

சாதாரணமாக இப்படியான ராகத்தில் நீண்டநேரம் ஆலாபனை பண்ணுவது கடினம். ஒரே சங்கதி மறுபடியும் வராமல், மிகவும் இனிமையாக ஸஞ்சாரம் செய்து பாடிய சுதாவுக்கு ஒரு சபாஷ்! 'நாராயணா' என்ற பாடல், கண்டசாவு தாளத்தில் பாடி அதற்குக் கற்பனாஸ்வரம் பாடிய திறமை ரசிக்கத்தக்கதுடன் அவரது மனோதர்ம ஞானத்திற்கு ஒரு அளவுகோலாகவும் அமைந்தது. அடுத்து வந்த 72 மேளகர்த்தா ராகத்தில் ஒன்றான 'சலநாட' என்ற ராகத்தில், ஆதி தாளத்தில் அமைந்த கோடஸ்வரம் அவர்களின் 'ஏதைய்யா சுதி' என்று தொடங்கும் பாடல் செவிகளுக்கு இதமாக இருந்தது.

அடுத்து வந்தது பிரதானமான உருப்படி. தோடி ராகத்தில் நீண்ட நேர ஆலாபனையுடன் தொடங்கி நிரவல் கற்பனாஸ்வரம் என பரிமளித்தது. 'கொலுவமடா'

என்ற ஆதிதாள கிருதி தியாகராஜர் இயற்றியது. இங்கு மிருதங்கத்திற்குத் தனி ஆவர்த்தனம். இங்கு சுதா இசைச்சமுத்திரத்தில் கடைந்தெடுத்த முத்துக்களாக பல சங்கதிகளைப் பொழிந்தார். இசைஞானத்தில் முதிர்ச்சியடைந்தவர்களால்தான் பக்கத்து சுத்ததன்யாஸி, தோடி ராகங்களை அடுத்தடுத்துப் பாடமுடியும். இங்கு சுதா ஒரு சவாலாக, சாதனையாகப் பாடினார். கேட்பவர்களுக்கு பளிச்சென்று ராகலக்ஷணம் புரியும்படி இருந்தது.

இவ்வளவு நேரமும் அவரது இசையில் பிரமித்துப் போயிருந்த ரசிகர்களுக்கு காண்டாவில் அமைந்த 'அலை பாயுதே கண்ணா' ஒரு தனி உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. என்னதான் பாடி தமது திறமையை வெளிப்படுத்தினாலும், ராகம் தானம் பல்லவி பாடுவதுதான் பாரம்பரிய சங்கீதக் கச்சேரியில் ஒரு வித்துவானின் திறமைக்குச் சவால். சுதா அந்த வகையில் மெல்பன் ரசிகர்களை ஏமாற்றவில்லை. எம்ஹேந்திர மத்திமம் ராகத்தில் சதுஸ்ரஜாதி ஜம்ப தாளத்தில் கண்ட நடையில் அமைந்த 'கண்ணனை மணிவண்ணனை' என்ற கடினமான நடை பல்லவியை இலகுவாகப் பாடியதுடன் ராகமாலிகா ஸ்வரமான ஸகானா, வலசி, பெஹாக் ஆகிய ராகங்களிலும் பாடினார்.

இதன் பின்னர் காபி ராகத்தில் 'என்ன தவம்', மிஸ்ரபௌளியில் 'பிரம்மமொக்கடே', சிந்துபைரவியில் 'விஸ்வேச்சரம்' ஆகிய துக்கடாக்கள் இடம்பெற்றன. இதைத் தொடர்ந்து வந்த ஹமிர் கல்யாணி ராகத்திலான தில்லானா சபையோரை ஆனந்தப்பெருமிதத்தில் ஆழ்த்தியது.

வயலின்: K. சிவராமன். சுதாவின் கச்சேரிகள் பலவற்றிற்கு வாசித்த அனுபவம் அப்படியே பளிச்சென்றிருந்தது. இவரது திறமை, ராக ஆலாபனை, கற்பனாஸ்வரம் ஆகியவற்றில் நன்கு வெளிப்பட்டது. தாளக்கட்டுப்பாடு, ஸ்ருதி சுத்தமாக சுதாவின் குரலுக்கு ஈடாக வெளிவந்த இவரது வயலினிசை சபையோரைப் பெரிதும் ஈர்த்தது.

மிருதங்கம்: ம. இரவிச்சந்திரா - மெல்பன் கலைஞர். இவரது மிருதங்கம் சுதாவின் குரலுக்கு மிகவும் அனுசரனையாக அமைந்தது. பல இடங்களில் மிருதங்கம் ஸ்வரத்துக்கு ஸ்வரம் பேசியதுபோல் இருந்தது. தாளக்கட்டுப்பாடு, சரியான எதிர்பார்ப்புடன் வாசித்தல், விரைந்து பேசும் கைகள், சுருதி சுத்தமான இசை என்பன இரவிச்சந்திராவின் சிறப்புகள்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் பின்னணியில் தொடர்ந்து 4 மணித்தியாலங்கள் வரை தம்பூரா இசை வழங்குவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. ஆனாலும் மிருதுளா சுப்பிரமணியம் எதுவிதமான தடங்கலுமில்லாமல் தம்பூராவில் தனக்கிருந்த திறமையை வெளிக்காட்டினார்.

மொத்தத்தில் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு மெல்பன் இசைப்பிரியர்களுக்குக் கிடைத்த சிறந்த இசை விருந்தாக இந்நிகழ்ச்சி அமைந்தது.

~ சிந்து ~

மெல்பர்னில்

தமிழ் நூற்பிரிவு!

சொந்த நாட்டைவிட்டு வந்தபின் தேங்கிக் கிடந்த நான், நவம்பர் 26ம் திகதி உற்சாகம் தரும் ஒரு நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றேன். ஓக்லி பொது நூலகத்தில் நடந்த தமிழ்ப் பிரிவு அங்குரார்ப்பண விழாதான் அது. அகராதிகள், இதிகாசங்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், புதினப் பத்திரிகைகள் எனப் பல அம்சங்களையும் உள்ளடக்கி இருந்தது இத் தமிழ் நூற் பிரிவு.

ஓக்லி நூலகரின் வரவேற்புரையுடன் ஆரம்பமான இந்த சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியில், ஓக்லிவி மேயர் மாகரட் நிக்கோல்ஸ் மெல்பன் கலை வட்டத்தின் சார்பில் மாவை தி. நித்தியானந்தன், கலாநிதி செ. வே. காசிநாதன், ஆகியோர் இந் நூற்பிரிவின் தோற்றம், தேவை, பயன்பாடு பற்றி உரையாற்றினார்கள்.

கலைவட்டத்தின் சார்பில் விமல் அரவிந்தன் முதலாவது நூலை பெற்றுப் கொண்டதோடு உத்தியோகபூர்வமாக ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட இந்த நூற்பிரிவு, இங்கு புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப்பெறும். அவர்களின் நாளாந்த வாசிப்புத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும் மையமாக இது செயற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

விக்டோரியா மாநிலத்தில் எங்கு வசிப்போரும் தங்களுடைய பிராந்திய நூலகங்கள் இனூடாகவும் இத்தமிழ் நூற்பிரிவினுள்ள நூல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இலங்கையிலிருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் வெளிவரும் பல பத்திரிகைகள் தொடர்ச்சியான முறையில் கிடைக்க ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மெல்பன் கலை வட்டத்தின் அயராத முயற்சியின் பலனாகத் தோன்றிய இந்நூற்பிரிவு, மெல்பனுக்குப் புதியது. ஆனால் இதன் தேவை பல காலமாக உணரப்பட்ட ஒன்று. பெருமளவில் தமிழர்கள் வாழும் மெல்பனில் இந்நூலகத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பயன்களோ அளப்பரியவை.

இந்நூற்பிரிவை மேலும் விரிவுபடுத்துவதும், இதே போன்ற பிரிவுகளை மெல்பனின் பல்வேறு இடங்களிலும் நிறுவுவதும், இங்கு வாழும் தமிழ் மக்களின் கைகளிலேயே தங்கியுள்ளது. இந்நூற்பிரிவு பற்றிய மேலதிக விபரங்களைப் பெறவும், இதன் வளர்ச்சியில் பங்குபெறவும் விரும்புவோர் மெல்பன் கலை வட்ட உறுப்பினர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. தொடர்பு முகவரி - Melbourne (Tamil) Arts Circle, P O Box 5113, Clayton 3168. நூல் நிலைய முகவரி - Oakleigh Public Library, 148 Drummond Street, Oakleigh. (Melway Ref: 69 F7.)

- ரோ.சினி

தெரு

க. கலாமோகன்

பனிப்புகார்க் காலை...
தவளைகள் கத்தும்...
மலர்களைக் கொய்து
முகர்ந்து மூச்சிழந்த
புழுதிமண் தினங்கள்
மீளவும் ஜனிக்குமா?

“அம்மா! இவர்கள் ஏன் வண்டிகளில் வந்து நாய்களைப் பிடிக்கின்றனர்?”

“நாய்களை வீடுகளுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டுமாம். இதனால்தான் வீதிகளில் திரியும் நாய்களைப் பிடிக்கின்றனர். இவர்கள் நாய்ப்பிடி காரர்கள்”

“இந்த நாய்களைக் கொண்டுபோய் இவர்கள் வளர்ப்பார்களா?”

“இல்லை. கொல்வார்கள்!”

வீதிகளில் பிடிபட்ட நாய்கள் பலவற்றினது ஈனக்குரல்கள் என் காதுகளை அதிரவைக்கின்றன.

எல்லா நாய்களும் பிடிபட்டு விட்டனவா?

அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன். இல்லையேல் ஏன்தான் இவர்கள் மனிதர்களைப் பிடிக்கின்றார்களாம்!.

தூரமாகிப் போன தெரு எனது மனக்கண்ணின் முன் ஒரு சிறு புள்ளியாக....

எனது பள்ளிக்காலங்களிலே தெருவில் ஏறிய கடல் முற்றங்களையும் சில ஓட்டை வீடுகளையும் நிரப்பியது இன்னும் என் நினைவில் பசுமையாக உள்ளது. கடல் பெருக்கெடுத்த காலங்களிலே நாம் கவலை கொண்டதில்லை. வாத்துக்கள் போல தண்ணீரில் நீந்துவதும், காகிதப் படகுகள் செய்துவிடுவதும், கடல் எக்கரையிலிருந்தோ அள்ளிவந்த குப்பைகளுக்குள் பொக்கிஷங்களைத் தேடுவதும், பீன்களைப் பிடித்துத் தகர டப்பாக்களுக்குள் இருக்கச் செய்து அவைகளை அசைவுகளைப் பார்த்து மகிழ்வதும் சுவையானவை.... தெருவை நினைக்கும் போது, அதற்கு அருகேயுள்ள கடல் நினைவுகள் என்னைக் கிள்ளுகின்றன....

தெருவும் தெருக்களும்.

“நீங்கள் ஏன் என்னிடம் ஒருபோதும் உங்கள் தேசம் பற்றியும் உங்களது இளமை வாழ்வு பற்றியும் பேசுவதில்லை?”

குளிர் நிலத்தில் எனக்கு அறிமுகமான சிவப்புக் குமரி ஒருத்தி கேட்கின்றாள்.

“இடிந்துபோன தேசம் பற்றி நினைக்கும்போதும், இந்தத் தேசத்தில் நான் கழித்த இளமை வாழ்வை அசைபோடும் போதும் என்னை இனம்புரியாத கவலை கவல்கின்றது... என்னிடம் எனது தேசம் பற்றியும், என்னைப் பற்றியும் கேட்காதே!”

“இன்று எனது வீட்டுக்கு வரலாமே!”

“எனது மனது சற்றே குழம்பிப் போயுள்ளது. தனிமையில் இருக்க விரும்புகின்றேன்.”

பாரிஸ் நெடுஞ்சாலைமேல்நிலை நானும் அவளும் பிரிந்து கொள்கின்றோம்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வியட்நாமிய உணவகம் ஒன்றிலே களவாக நான் வேலை செய்தேன். அங்கே நான்தான் கோப்பை கழுவும் மெஷின். கழுவுதல், வடியவிடல், துடைத்தல், அடுக்குதல் யாவும் நானாகிய மெஷினுக்கு இடப்பட்ட கருமங்கள். இரவு இரண்டு மணிக்குத்தான் எனது கருமங்கள் முடியும். முடிந்தபின் வெளியே வந்தால்...

சுரங்கரயில் இருக்காது. இரவு பஸ்கள் சில இருந்தாலும் நான் வாழும் இடம்வரை செல்லாது. ராக்ஸி எடுத்துச் செல்லவும் வசதியில்லை. எனவே தெருக்களில் அலைந்தேன்.....

தெருக்களுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உள்ளன. பகலிலே எமக்குப் பயத்தையூட்டாத தெருக்கள், இரவிலே எமக்குப் பயத்தையூட்டலாம். இரவு எனக்கு உவப்பானபோதும், நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட இரவுகளில் நான் பயந்து நடுங்கியதுண்டு.

எது எப்படியோ, பாரிஸ் போன்ற பெரிய தலைநகர்களில் இரவுகளிலே விழிப்பாகத்தான் இருக்கவேண்டும். வியட்நாமிய உணவகத்தை விட்டு வெளியே வந்தவுடன்... 'இவ்றி' வீதியில் உள்ள பஸ்ராண்டில் போய் 'நான் வாழ்வதற்கும் வாழ்வு என்று பெயர் கொடுக்கலாமா?' என்றபடி யோசித்துக் கொண்டிருப்பேன். எனது உழைப்பைச் சுரண்டுபவன்... எனது முதலாளியற்றியே குறிப்பிடுகின்றேன்... நான் உணவகத்தை விட்டுப் போனதும்... அன்றைய தினத்தில் தனக்குக் கிடைத்த லாபம் எதுவென்ப பார்த்துவிட்டு வாகனத்தில் போய்விடுவான். அவனும், அவனது பிள்ளைகளும்... பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளும் எதிர்கால இருப்பிற்காகப் பிழியப்படும் நான் மட்டும் தெருவில், எந்த பாதுகாப்பும் இல்லாமல்... இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா?

காலை எப்போது வரும் என பஸ்ராண்டில் காத்திருக்கும் என் முன் பஸ்களைக் காட்டிலும் பொலீஸ் வாகனங்களே தம்மை நிறுத்திக் கொள்ளும். என்னை எனது இருப்பிடம்வரை கொண்டு செல்வதற்காக அல்ல. உத்தியோகபூர்வமாக நான் பிரான்ஸில் வாழுவதற்கான பத்திரங்கள் அனைத்தும் உள்ளனவா என்பதைப் பரிசோதிப்பதற்காகவே.

இந்த விசாரிப்புகள், பரிசோதிப்புகள் யாவும் எனக்குத் தொல்லையாகவே பட்டதால்... நடந்து நடந்து இரவினைக் கழிப்பதென முடிவெடுத்தேன்.

நான் நடந்து சென்ற வழிகளில் வீடற்றோர், மாடிக்கட்டிடங்களின் முகப்புகளிலே கம்பளிப் போர்வைகளால் உடலை மூடியபடி குறட்டை விட்டனர்... வைன் கேஸ்கள் என ஒதுக்கிவிடப்பட்ட குடிசைகள் குடித்துக்கொண்டும் புலம்பியபடியும் இருந்தனர். ஸ்பிரே பெயின்றினால் வெள்ளைச் சுவர்களில் எவருக்குமே விளங்க முடியாத ஓர் வரிவடிவத்தில் எதனையோ எழுதிக்கொண்டிருந்த ஸ்கின்க்ஷெட்கள் எனப்படும் டொட்டம் தலையாக்களைக் கண்டேன். நான் விபச்சாரிகளையும் கண்டேன்.

இரவிலும் விழித்திருக்கும் புனித டேனிஸ் வீதி. தூங்காமல்... உடலை விற்கக் காத்திருக்கும் விபச்சாரிகள். மைபூசிய விழிகளில் களைப்பு... குடிபோதையின் மிகவும் நாகரிகமான பினுக்கம். உதடுகளில் சிகரெட்... "வா! வா!!" எனக் கொஞ்சம் பரிதாபக் கோலம். வாடிக்கையாளர்களோடு பேரம் பேசுகையில் ஏற்படும் சண்டைகள்... இந்நபு புத்திரிகள் என்ன பாவம் செய்தனரோ?... தமது ஆன்மாவை இறுக மூடி உடலை வருவோர் போவோரிடம் எல்லாம் விற்பதற்கு... ஓர் ஆவேச உணர்வுடன் தான் நான் இந்த வீதிக்குள் நடந்ததுண்டு...

புனித டேனிஸ் வீதியின் புத்திரிகள்.

இப்பொழுது நான் இரவுகளை வீதிகளில் நிர்ப்பந்தகாரணமாகச் செலவழிப்பதில்லை. ஆனாலும் புனித டேனிஸ் வீதிக்கு அவ்வப்போது செல்வதுண்டு. நிச்சயமாகப் பேரம் செய்வதற்கு அல்ல. மனித உடல்கள் சிதையும் கொடூரம் முடிவிற்கு வந்து விட்டதா என்பதைப் பார்ப்பதற்காகவே...

பல ஆண்டுகளின் பின்னர் நான் புனித டேனிஸ் வீதிக்குச் சென்றேன். நான் அப்போது கண்ட பெண்களில் சிலர் இப்போதும், இவர்களிடம் முதுமை தெரிகின்றது. சிலர் கொழுத்துள்ளனர். பேரம் பேசிவிட்டு ஓரம் கட்டுபவர்களைப் படுதூஷணத்தால் துவம்சம் செய்து அனுப்பும் மதாளித்த முலைகளைக் கொண்ட அந்த லத்தீன் அமெரிக்க செம்புத்திரியைக் காணவில்லை.... இத்தாலிய மெல்லிடையாள், இன்றும் தனது இடையை பெல்ட்டில் இறுக்கக்கட்டி, வழமையைக் காட்டிலும் மெல்லியதாகக்கியபடி.... அகோர முகம் கொண்ட அந்தக் கிழவி இன்னமும் தனது அகோரமுகத்துடன்... அவள் அருகில் எவருமே சென்று பேரம் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. கானா தேசத்தைச் சேர்ந்த கறுப்பிகளில் பலர் எங்குதான் காணாமல் போயினரோ?

தெருவும்... தெருக்களும்...

ஹோலண்டில் உள்ள டென்ஹாக் நகரின் ஒதுக்குப்புறத்திலே அமைந்துள்ள எனது நண்பர் வீட்டில் குடித்துக்கொண்டுள்ளேன்.

"இந்தப்போத்தலை நான் வாங்கி இரண்டு மாதம்" என்கிறார் நண்பர்.

"என்ன, இரண்டுமாதம் வரை இது முடியாமலுள்ளதா?"

"சில வேளைகளில் ஒரு நாளில் கூட இதனை முடித்துவிடலாம். உண்மை இதுதான். தனிமையில் இருந்து என்னால் குடிக்கமுடியாமலுள்ளது" என்றபடி, எனது கிளாஸுக்குள் மீண்டும் விட்டு, கோலாவும் கலக்கின்றார்

"நீங்கள் நிறைய விஷயங்களை வாசிப்பவர். எழுதுவதற்கான அனுபவங்களும், விஷயங்களும் உங்களிடம் உள்ளன. ஏதாவது ஒரு வெளியீட்டுக்குத் தொடர்ச்சியாக எழுதலாமே?"

"நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான்" என்றபடி விலக்கியை உறிஞ்சுகின்றார்.

இருவரும் குடிக்கின்றோம். குறுணி குறுணியாக வெட்டி உப்பும் தூளும் கலந்து பொரிக்கப்பட்ட கோழித்துண்டுகளைக் கடிக்கின்றோம்... இலக்கியம், மனித இருத்தல் இவைகள் பற்றி மிகவும் பண்பாகவே பிரஸ்தாபிக்கின்றோம்....

நண்பர் கேட்கின்றார்: "நீங்கள் விரும்பினால், இன்றிரவு நாம் கண்ணாடிப் பெட்டிகளைப் பார்க்கச் செல்லலாம்".

கண்ணாடிப் பெட்டிகளை நீங்களும் ஒருவேளை அறிந்து இருக்கலாம்... அதற்குள் போய்ப்பிருக்கலாம்.

11 வருடங்களின் முன்னர், நான் பிரான்ஸுக்குள் நுழைவதற்காக அம்ஸ்டர்டாமில் சில தினங்களைச் செலவு செய்தேன். அங்கே, ஓர் ஆற்றங்கரைக்கு அருகில் முதல் தடவையாகக் கண்ணாடிப் பெட்டிகளைக் கண்டு திகைத்தேன். இதன் பின்னர், ஜேர்மனிய நூரெம்பேர்க்கிலும் கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்கு முன்னர் நடந்து கொண்டிருந்த போது பொலீஸாரால் பரிசோதிக்கப்பட்டேன். பாரிஸில் கண்ணாடிப் பெட்டிகள் இல்லை.

நானும் நண்பரும் டென்ஹாக் கண்ணாடிப் பெட்டிகளின் முன்னர் உலாவுகின்றோம்....

காத்திருந்து காத்திருந்து
கரைவது
உன் கண்மை மட்டுமா?
உன் உடல்,
உன் உயிர்
இவைகளுக்கு எப்போதாம்
அர்த்தம் பூசப்படும்?
கண்ணாடிகள் உடையும்
காலம் எப்போது வரும்?

முதலாளித்துவ நாடுகளின் நாகரிகச் சின்னங்களில் ஒன்றாக, கண்ணாடிப் பெட்டிகளையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்குள் உடலை விற்கும் பெண்கள் இருப்பர்... அவர்களுக்கு அருகில் ஓர் கட்டில் இருக்கும். அந்தக் கட்டிலில்தான் அவள் நுகர்பண்டமாக்கிக் தன்னைக் கிடத்துவாள்....

கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்கு முன்னே நிற்பவர்களைக் காணும் போதெல்லாம், இவர்கள் பெண்களையா, அல்லது தவளைகளையா பார்க்கின்றனர் என என்னிடம் நான் அடிக்கடி கேட்பதுண்டு.

ஓர் சிறுவையை நினைவின்முன் கொண்டுவரும் அந்த டென்ஹாக் சிவப்பு விளக்கு வீதிகளுக்குள் உள்ள தொலைபேசிக் கூடத்துள் நான் ஒருவரைக் கண்டு நடுங்கினேன்.

யாரிவர்?

தோழர் ஸ்டாலின் தான். அந்த வீதிகளில் நடமாடும் மனிதர்களை முறைத்துப் பார்த்தபடி அவரது விழிகள். அவரது பார்வையின் அர்த்தமும், அவர் அங்கு வந்ததின் நோக்கமும் எனக்குத் துண்டாகப் புரியவேயில்லை. நண்பரிடம் கேட்டேன்.

"கிழக்கு மேற்கு ஜோர்மனிகள் இணைந்தபோது, டென்ஹாக்கின் ஓர் சந்தியில் இருந்த இவரைத் தூக்கிவந்து இந்தத் தொலைபேசிக் கூடத்துள் போட்டுவிட்டனர்."

ஸ்டாலினை ஓர் விமர்சனப் பார்வை பார்த்துவிட்டு நான் கண்ணாடிப் பெட்டிகளின் முன் நடக்க வெளிக்கிட்டேன். நண்பர் ஒரு பக்கம், நான் ஒரு பக்கம்.

கண்ணாடிப் பெட்டிகளை நான் எண்ணவில்லை. டென்ஹாக்கிலேயே இவ்வளவு என்றால் உலகின் உடல் வியாபாரத் தொட்டிலான அம்ஸ்டர்டாம்மில் எவ்வளவு இருக்கும் என நினைத்தபோது தலை வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. "இங்கேயுள்ள அநேகமான பெண்கள் ஆரிரினாமிலிருந்து பொய் வாக்குறுதிகளுடன் மாமாக்களினால் இறக்குமதி செய்யப்பட்டனர்" என நண்பர் சொன்னார். மீண்டும் நான் எனது பக்கத்தில்.

18 வயதிலான, ஓர் மஞ்சள் நிற இளம் பெண் உள்ளே இருந்தபடி, கண்ணாடியைத் தட்டி, என்னைத் தன்முன் நிறுத்தி, தனது இள முலைகளைத் திறந்து காட்டினாள்.

"35 கில்டன்கள் மட்டுமே... நீங்கள் எல்லாம் செய்யலாம்" என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்.

"Non, Merci" (வேண்டாம், நன்றி) என பிரஞ்சில் சொல்லிவிட்டு நான் அப்பால் நகர்ந்தேன்.

நான் மீண்டும் பாரிஸுக்கு வருகின்றேன்.

வீதிகளில் கழிக்கவேண்டிய இரவுகளைத் தனது வீட்டில் கழிக்கலாம் எனச் சொன்ன ஓர் இனியவளின் கட்டிலில்... நானும் அவளும் நிர்வாணமாக.. நான் அவளால் விசாரிக்கப்படுகிறேன்...

"உனது வாழ்வில் நீ எப்போதாவது விபச்சாரிகளுடன் உடலுறவு செய்துள்ளாயா?"

ஓர்சந்தோஷமான உறவின்பின்னர் இவள் இப்படிக் கேட்டது எனக்குள் துருத்தலை ஏற்படுத்தியது. "உனக்கு வேண்டியது பதில். உண்மையானதா அல்லது பொய்யான பதிலா உனக்கு வேண்டும்?"

"உண்மையான பதிலே எனக்கு வேண்டும்"

"விடை இதுதான்: ஆம்!"

"என்ன இது உண்மையா?"

"உனக்கு வேண்டியது உண்மை. நான் உண்மையைச் சொன்னேன். உண்மை உனக்குச் சுகுகின்றதா?"

"நீ ஓர் விபச்சாரியின் கட்டிலில் கிடந்திருப்பாய் என நான் கனவில் கூட நினைத்ததில்லை"

அவள் அழுகின்றாள்... கண்ணீர் தலையணையை நனைக்கின்றது.

"எனது பொய்யைக் கேட்டு நீ புன்னகைப்பதைக் காட்டிலும், எனது மெய்யைக் கேட்டு நீ அழும்போது... உனது கண்ணீரை நான் விமர்சிக்கின்றேன்" என்றாடி, அவளது முகத்தைப் பார்க்கின்றேன். முகம் திரும்புகின்றது.

என் மீதான அவளது கனவு, என் மெய்யால் உடைந்ததா? நான் அவள் மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. அந்த இரவில் எனது தூக்கம் உடைந்து போயிற்று. நள்ளிரவில் அவள் என்னை எழுப்பி.... "எனது கண்ணீரால் உனது மனம் உடைந்து போய்விட்டதா?" எனக் கேட்கின்றாள். உடைந்தது என மெய் சொன்னால், அவளது விழிகள் மீண்டும் உடைந்து விடுமோ எனக் கருதி... உடையவில்லை எனப்பொய் சொல்ல... அதுவே மெய்யெனக்கருதி.... அவள் என்னைக் கட்டிப்பிடிக்க... நான் யாழ்ப்பாணம் போகின்றேன்....

தெரு....

யாழ்ப்பாணத்தில் நான் கண்ட தெருக்கள் பல என்முன்னால் படமாகும் போது, படம் காட்டிய ராணித்தியேட்டரும் படமாக வருகின்றது. வீதியில் ஓடிய அந்தப் படம்....

அவள் ஓர் விபச்சாரியாகப் பிறக்கவில்லை. ஆனால் ஓர் விபச்சாரியாகவே எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டவள். அவள் ஓர் அழகிய பெண்.... நான் காற்சட்டை போட்டுத் திரிந்த காலத்திலே அவள் தனது சட்டையைக் கிழித்து முலைகளைக் காட்டிக்கொண்டு வீதியில் நின்றவள்... அவள் விசரியா? இல்லை, யாழ்ப்பாணத்தைச் சூிக்க வந்தவள்.

புருஷனுக்குத் தெரியாமல் இன்னொருவனோடு உடலுறவு செய்தவளாம்! அது புருஷனுக்குத் தெரிந்துவிட்டதாம்! அந்த இன்னொருவனும் கைவிட, புருஷனும் கைவிட, கைகொடுக்க யாருமே இல்லாதது போனதால் வீதிக்கு வந்தவள்....

"நீங்கள் சொல்வது உண்மையா?" டென்ஹாக் சிவப்பு விளக்கு வீதிகளின் கண்ணாடிப் பெட்டிகளைப் பார்த்து முடித்து வெளியே வந்து தண்டவாளக் கரையால் நடந்து கொண்டிருந்தபோது நண்பர் கேட்கின்றார்.

"இது உண்மைதான். அவளை நான் பல தடைவைகள் கண்டதுண்டு. அவள்மீது எனக்கு இரக்கம். பரிவு. அன்பு யாவும் இருந்தன. ராணித்தியேட்டர் மூலையில் உடலைச்சுருட்டிக் கிடந்த அவள் என்னைக் கண்டு 'தம்பி' என இதமாக அழைத்தவள்... அவளது முகம் எனக்குத் தெரியாது... அவள் இப்பொழுது உயிருடன் உள்ளாளா என்பதும் எனக்குத் தெரியாது... அவளது பெயரும் தெரியாது... ஆனால் நான் தற்பொழுது எழுதிக் கொண்டுக்கும் "நிலாவின் கதை" குறுநாவலை அவளுக்குத்தான் சமர்ப்பணம் செய்யப் போகின்றேன்"

"உங்களை அவள் நன்கு பாதித்து விட்டாள் போலும்...."

"ஆம்"

டென்ஹாக் மறைகின்றது, பாரிஸ் வருகின்றது.

"நாங்கள் வீடற்றவர்கள். வீதிகளில்தான் வாழ்கின்றோம். எங்களது வாழ்விற்காக La Rue (வீதி) என்ற இந்த சஞ்சிகையை விற்கின்றோம்... 10 பிராங் மட்டுமே, வாங்குகின்றீர்களா?" என இரண்டு பிரஞ்சுப் பெண்கள் கேட்கின்றனர்.

அவர்களிடம் ஒரு வீதியை வாங்கிக்கொண்டு நான் நடக்கின்றேன்.....

(பாரிஸில் வாழும் கலாமோகன் புகலிடவாழ்வியல் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமான இடத்தை வகிப்பவர். சிறுகதை, மொழியெயர்ப்பு, நாடகம், கவிதை விமர்சனம் என்ற பல துறைகளிலும் தன் திறமையை வெளிக்காட்டும் இவர் மரபுக்குத் தொடர்ச்சியாக தனது ஆக்கங்களை தர உடன்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்கூரிய விடயம்.)

கிடைக்கப்பெற்றோம்.....	
<p>கவனம்</p> <p>Sydney Uni. Tamil Society P.O.Box 40, Wentworth Bldg., University of Sydney, NSW 2006, Australia.</p>	<p>இலங்கு</p> <p>2 Nelson Manikkam Road Choolaimedu, Madras 94, Tamil Nadu, India.</p>

|என்றும் எங்கும் எப்படியாயினும் திரவியம் தேடும் சமுதாயமொன்றிலே,
பணியாரத்தைவிட்டுச் சிலுசிலுப்பையைப் பிடிக்கும் மூடத்தனத்தைக் கண்டிக்கிற
அறிவுடையோரியடையே அகப்பட்ட கவிஞனது குரல் காரமான நையாண்டியுடன்
கவிதையில் வருகிறது. பாரதியின் காணி நிலத்திலே பாட்டும் பத்தினியும் யாருக்கு
வேண்டும்?]

ஒரு வரம்

சுருட்டுக் கடை வேண்டும் - எனக்கொரு
சுருட்டுக் கடை வேண்டும்.
திருட்டுக்குக் காவலனே - அப்பனே
தேவா, சனீகரனே - எனக்கொரு
சுருட்டுக் கடை வேண்டும்.

தட்டில் அடுக்கடுக்காய்ப் - புகையிலை
தாங்கி அமைந்திருக்கும்
பெட்டிகள் வெள்ளியிலே - கிடந்தங்குப்
பேரொளி வீச வேண்டும்.

சுங்கான் புகையிலை யும் - கவையான
சுதுமலை யிற்குருட் டும்,
அங்காந்து கொள்ளத் தூண்டி - அழைக்கிற
அம்பன் புகையிலையும்

கொஞ்சம் துருப்பிடித்த - தராசொன்றும்
கொண்டு தர வேண்டும்.
வஞ்சப் பொதுமக ளிர் - சொட்டை சொல்ல
வந்து செலல் வேண்டும் -- அவர்கள்
தங்கள் குழல் திருத்திக் - தலையினைச்
சாய்த்துச் செலல் வேண்டும்.

முழுப்பொழுதும் சிறி தும் - ஓய்வின்றி
மூளைக்கு வேலை தரும்
எழுத்துத் தொழில் தவிர - அருளுவாய்
எந்தத் தொழில் எனினும்.

திருட்டுக்குக் காவலனே! - அப்பனே
தேவா, சனீகரனே
சுருட்டுக் கடை வேண்டும் - எனக்கென்று
சொந்தமாய் என்பொறுப் பில் - எனக்கொரு
சுருட்டுக்கடை வேண்டும்.

நெடுங்கல், முருகையன் கவிதைகள், 1967.

பல்வேறுபட்ட காரணங்களால் இலங்கையில் வாழமுடியாது அகதிகளாக உலகெங்கும் சிதறுண்ட தமிழர்களின் சோகக்கதைகளோ பல. போலந்திலிருந்து ஜேர்மன் நாட்டிற்குள் பிரவேசிக்கும் நோக்குடன் ஆற்றைக்கடக்கும் போது ஆற்றுடன் அடிபட்டுச் சென்றவர்களின் துயரக்கதை இது. சரிநிகர் நவ. 24 இதழில் இடம்பெற்ற கட்டுரையின் சில பகுதிகள் இங்கே நன்றியுடன் மீள்பிரசுரமாகிறது.

கடலின் அக்கரை போனோரே!

போலந்து - ஜேர்மன் எல்லையோரம்
நடந்த பயங்கரம்

ஒன்பது வருடங்களுக்கு மேலாகப் பிரிந்திருந்த தனது 18 வயது மகனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த ஒரு தந்தையும், பல ஆயிரம் மார்க்குகள் செலவழித்தாலும் பரவாயில்லை இரண்டு வருடங்களின் பின் இப்போவாவது ஒன்றிணைய நேரம் வந்ததே என்கின்ற மகிழ்ச்சியில் ஒரு இளைஞனும், உறவினர்களை எதிர்பார்த்திருந்த இன்னும் பலரும், அவர்கள் போலந்திலிருந்து ஜேர்மனிக்கு வருவதாகக் குறிப்பிட்ட திகதி தாண்டியும் வந்துசேரவில்லை அல்லது தொலைபேசியில்கூட தொடர்பு கொள்ளவில்லை என்று கலங்கித் தேடுதலில் இறங்கியபோது, தேடிவரர்களுக்குக் கிடைத்ததோ இந்த அதிர்ச்சியான செய்தி. ஓகஸ்ட் 27ம் திகதி அன்று இரவு 22 பேர் கொண்ட குழு ஒன்று போலந்து ஜேர்மனி எல்லையிலுள்ள நைச (Neisse) என்னும் நதியைக் கடந்து ஜேர்மனியை அடைய முற்பட்டது. அம்முயற்சியின்போது ஆற்றின் வேகமும், தண்ணீர் மட்டமும் திடீரென அதிகரித்ததால் சிலர் ஜேர்மன் கரையை பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் நீந்தி வந்தடைய மற்றையோர் ஆற்றோடு அள்ளிச் செல்லப்பட்டனர். இச்சம்பவத்தின்போது தப்பிவந்த நாலு தமிழர்களில் இருவர் கிழக்கு ஜேர்மனியிலுள்ள அகதிகள் முகாமில் இருப்பதாக அறிந்த நாம் அங்கு விரைந்தோம்.

அந்தக் குக்கிராமத்தில் நாங்கள் தேடிவந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதென்பது மிகவும் சிரமமாகவே இருந்தது. நிறுவாதம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்து, கிராம மக்களின் உதவியுடன் புதிய நாசிகள் அகதிகள் முகாம்களை எரித்து, பல அகதிகள் கொல்லப்பட்டும், தாக்கப்பட்டும், இன்னமும் இதுபோன்ற சம்பவங்கள் நடந்தும் கொண்டிருக்கின்ற கிழக்கு ஜேர்மனியில் நிற்கின்றோம் என்று நினைத்தபோது பய உணர்வு மனதில் ஏற்படத்தான் செய்தது. ஜேர்மன் நண்பர் ஒருவர் கூடவே வந்திருந்தது ஓரளவு ஆறுதலாக இருந்தது.

குழுக்குழுவாக வந்துகொண்டிருந்த ஆசிய நாட்டவர்களைக் கண்டதும் அகதிமுகாமிற்கு அண்மையில் தான் நிற்கிறோம் என்ற தென்பு பிறந்தது. நாசிகள் அண்மையில் அகதிகளைத் தாக்கியதாகவும், எந்தவேளையிலும் தாங்கள் தாக்கப்படலாம் என்றும், தனித்துப் போவது ஆபத்தானது, அதனாலேயே குழுக்குழுவாக தாங்கள் வெளியே செல்வதென்றும், கூடியளவு பாதுகாப்பு நடவடிக்கையாக தங்களால் இதைமட்டுமே செய்யமுடியுமென்றும் அக்குழுக்களில் வந்தவர்கள் நாம் உரையாடும் பொழுது தெரிவித்தனர்.

நாங்கள் தேடி வந்தவரின் பெயர் சொன்னதும் மெலிந்த, நோய்வாய்ப்பட்டவர் போல் தோற்றமளித்த ஒரு இளைஞனை அழைத்து வந்தனர். ஏற்கனவே பீதிபடர்ந்திருந்த அவர் முகம், காரணம் அறிந்ததும் மேலும் கலவரமடைந்தது. "நான் இலங்கைமிலிருந்து தமிழ் முகவர் ஒருவரின் உதவியுடன் புறப்பட்டு இரண்டு வருடங்கள் மொஸ்கோவிலும், பின் போலந்திலும் தின்றேன். வார்சோவில் (Warschau) நான் பாக்கிஸ்தான் நாட்டவர்களுடனேயே தங்கியிருந்தேன். சம்பவம் நடந்த ஓகஸ்ட் 27ந் திகதி அன்று இரவு, கண்ணாடியோ யன்னலோ இல்லாத வான் ஒன்றில் நாங்கள் ஏற்றப்பட்டோம். பின் வெவ்வேறு இடங்களில் வான் நிறுத்தப்பட்டு தமிழர்களும், பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் நாட்டவர்களும் ஏற்றப்பட்டனர். எங்களுடன் வந்தவர்களில் இரண்டு பெண்கள் உட்பட கிட்டத்தட்ட 12 தமிழர்கள் இருந்தார்கள் என்றே ஊகிக்கின்றேன்.

எங்களை அழைத்து வந்த தமிழ் முகவரின் உதவியாளர்களான பாக்கிஸ்தானியர்கள் தண்ணீரின் ஆழம் இடுப்புவரையும்தான் என்று கூறியதை நம்பி இறங்கினோம். ஆனால் தண்ணீர் கழுத்திற்கு மேல் வந்து விட்டது. அந்தத் திடீர் அதிர்ச்சியால் நாங்கள் எல்லோரும் தத்தளித்தோம். நான் உட்பட இன்னும் சில தமிழரும் பாக்கிஸ்தானியர்களும் நீந்திக் கரையை வந்தடைந்தோம். இரண்டு பெண்களும், மற்றையவர்களும் ஆற்றோடு அள்ளப்பட்டுச் செல்வதை நான் நேரில் பார்த்தேன்.

ஈர உடைகளோடு குளிரில் நடுங்கிய வண்ணம் காட்டுப்பாதைகளுடாக நடந்து வந்து வாடகைக் கார் ஒன்றை மறித்தபோது, அவன் எங்களை ஏற்றிவந்து பொலிசாரிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். விசாரணையின் பின்னர் மீண்டும் போலந்துக்குப் பலவந்தமாக அனுப்பப்பட்டோம்"

இலங்கைமில் தாய், இரண்டு சகோதரிகளை யுத்தத்தினால் பறிகொடுத்த இவரின் இன்னுமொரு சகோதரி மருத்துவமனையில். இவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு மத்தியில் உயிர் தப்பி இங்குவந்து சேர்ந்தால்... இங்குள்ள பிரச்சினைகளோ பலமடங்கு அதிகம். ஜேர்மனிக்கு வந்து சேரும் தமிழர்கள் இத்தனை இன்னல்களுக்கு மத்தியிலா வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? என்ற நீண்ட பெருமூச்சோடு எங்களை நோக்கினார்.

இவரிடம் இருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சம்பவத்தில் உயிர்த்தப்பியவராகிய மற்றவரைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டோம். மரங்கள் அடர்ந்து படர்ந்திருந்த காட்டுப்பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தோம். சிலவேளை இடம்மாறி வந்து விட்டோமோ என்கிற எண்ணம் எந்தவொரு கணமும்

எங்களுக்கு எழவில்லை? கிட்லரின் பாசிச ஆட்சியில் யூதர்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த முகாம்களைப் போன்று (Concentration camps) இன்றைய ஜேர்மனியில் அகதிகள் முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பது ஒன்றும் ஆச்சரியப்படக்கூடிய விடயமல்ல.

அது ஒரு பழைய இராணுவ முகாம். நாலாபுறமும் காடு. கிராம எல்லைப்புறத்தில் இருந்து 3 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் ஓர் ஒதுக்குப்புறத்தில் இருந்தது. இங்கிருந்த தமிழ் அகதிகள் உணவுப்பொருட்கள் வாங்கவோ, அல்லது தொலைபேசியில் கதைக்க வேண்டுமென்றாலோ அந்தக் கிராமத்துக்குத்தான் செல்லவேண்டும். 50 தமிழ் அகதிகளுக்கும் ஒரு கட்டிடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அறைக்கதவைத் தட்டி உள்ளே சென்றபோது அவர்கள் இரவு உணவை உண்டுகொண்டிருந்தனர். மதிய, இரவு உணவாக ஆளுக்கு இரண்டு தண்டு பாணும், இரண்டு 'ஹஸ்ஸும்', கோப்பியும் தருகிறார்கள். இந்த உணவு ஒருபோதும் எங்கள் வயிற்றுப்பசியை அடக்குவதில்லை. மேலதிகமாக நாங்கள் ஏதாவது வாங்கி உண்ண விரும்பினால் 6 கிலோமீற்றர் நடக்க வேண்டும் என்று அங்கிருந்த அகதி ஒருவர் கூறினார்.

அறையில் யன்னல் கண்ணாடிகள் உடைந்திருப்பதை அவதானித்த நாம் அதற்கான காரணத்தைக் கேட்ட போது தாங்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அங்கு கொண்டுவரப்பட்டதாகவும், வரும்பொழுது அவை உடைந்து இருந்ததாகவும் கூறினார். முன்னர் நாசிகள் இந்த அகதிகள் முகாமைத் தாக்கியிருக்கலாம் என்றே நாங்கள் எண்ணிக் கொண்டோம். 27ம் திகதி நடந்த சம்பவம் பற்றிக் கேட்டபோது தப்பி வந்த இளைஞர் பின்வருமாறு விரிவாகக் கூறினார்.

சரிநிகர்
Sarinihar

4 Jeyaratna Mawatte
Colombo 5
Sri Lanka

"கொழும்பில் உள்ள தமிழ் முகவருக்குக் காசு கட்டிவிட்டு 18 மாதங்கள் மொஸ்கோவில் நின்றேன். தமிழ் முகவர்களுக்குக் கீழே வேலை செய்கிற பாக்கிஸ்தானியர்கள்தான் எங்களை மொஸ்கோவில் இருந்து போலந்திலுள்ள ஒரு கிராமத்துக்கு அழைத்து வந்தார்கள்.

27ந் திகதியன்று ஆற்றிற்குக் கிட்ட வந்ததும் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்த வேகத்தைப் பார்த்ததும் எங்களுக்குக்

கொஞ்சம் பயமாகத்தான் இருந்தது. தண்ணீரின் ஆழம் இடுப்பளவுதான். எல்லோரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு இறங்குங்கோ என்று அவர்கள் கட்டளையிட்டனர். சிலர் காற்சட்டை, ஜக்கற்றுகளைக் கழற்றிப் போட்டார்கள். கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு இறங்கினோம். முதலில் இடுப்புவரை இருந்த தண்ணீர் பின் கழுத்துக்கும் மேலாக வந்துவிட்டது. தண்ணீரின் பாய்ச்சலும் வேகமாக இருந்தது. அத்துடன் தண்ணீர் கால்களை இழுக்கவும் தொடங்கிவிட்டது. எல்லோரும் பதட்டத்தில் கைகளை விட்டுவிட்டுக் குளறத் தொடங்கினார்கள். இரண்டு தமிழ்ப் பெண்களும் 'ஐயோ அம்மா காப்பாத்துங்கோ' என்று கத்தினார்கள். நான் நீந்த முற்பட்டேன். இரண்டு

முன்று பாகிஸ்தான்காரர்கள் நீந்தத் தெரியாமல் தங்களைக் காப்பாற்றச் சொல்லி தங்களுடைய பாஷையில் கத்திக்கொண்டு என்னைப் பிடித்த வண்ணம் தத்தளித்தார்கள்...

நான் தண்ணீருக்குள் அழுங்கி எழுந்து ஒரு மாதிரி அவர்களிடமிருந்து விடுபட்டு நீந்திக் கரைக்கு வந்தேன். சத்தங்கள் கேட்டுப் போலந்து பொலிஸார் வெளிச்சம் அடித்து பார்த்து, சத்த வெடியும் வைத்தார்கள். கரையில் களைத்து விழுந்து படுத்திருந்த நான் மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். கறுப்புத் தலைகள் தண்ணீருக்குள் தாளுறதும் மிதக்கிறதுமாக தூரத்தே தண்ணீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. போலந்து எல்லைப் பொலிஸார் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை...."

மேற்கூறிய தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்ட நாம், ஜேர்மனியிலுள்ள அகதிகளுக்கு உதவுகின்ற சமூக நிறுவனம் ஒன்றுடன் சேர்ந்து தேடுதலை ஆரம்பித்தோம். போலந்து, ஜேர்மன் எல்லைப் பாதுகாப்பு அதிகாரிகள், குற்றத்தடுப்புப் பொலிஸார், போலந்திலுள்ள அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் பிரிவு (UNHCR) ஆகியவற்றுடன் தொடர்புகொண்டு விசாரித்த போது எவரும் இச்சம்பவம் பற்றி எமக்குத் தகவல்கள் தர மறுத்துவிட்டனர் அல்லது தெரியாது என்றே கூறிவிட்டனர்.

இறுதியில் செப். மாதம் 3ம் திகதியளவில் போலந்தில் ஒரு சிறு கிராமத்தில் வெளியாகும் 'கசெற்றா லுபுஸ்கா' (Cassetta Lubuska) என்கின்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்த சிறு செய்தி எமக்கு உதவியாக இருந்தது. அச்செய்தியில் நைச நதியில் கடந்த மூன்று தினங்களில் 4 ஆசியர்கள் எனக் கருதப்பட்டவர்களின் உடல்கள் கண்டெடுக்கப் பட்டதாகவும், அவர்கள் போலந்திலிருந்து ஜேர்மனியைச் சென்றடைய முற்பட்டபோதே இச்சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனவும், கண்டெடுக்கப்பட்ட சடலங்களில் ஒன்று பெண் என்றும் அச்செய்தியில் எழுதப்பட்டிருந்தது. 'கசெற்றா லுபுஸ்கா' (Cassetta Lubuska) பத்திரிகைக் காரியாலயத்தினூடாக இச் செய்தியை எழுதிய பத்திரிகையாளருடன் தொடர்பு கொண்ட பொழுது அவர் சம்பவம் பற்றி மேலதிகச் செய்தியைப் பெறுவதற்காக எம்மைப் போலந்து குற்றத்தடுப்புப் பிரிவின் உயர் அதிகாரிகளுடன் தொடர்புபடுத்தினார். செப். மாதம் 1ம் திகதியிலிருந்து 5ம் திகதி வரையில் ஆறுபேருடைய சடலங்களை ஆற்றிலிருந்து மீட்டெடுத்ததாகவும், அதில் இரு பெண்களும் அடங்குவர் எனவும், சடலங்கள் ஆறு ஏழு நாட்களுக்கு மேல் தண்ணீருக்குள் இருந்ததாலும், சடலங்களை அடையாளம் காண்பதற்கான மேலதிகத் தகவல்கள் தமக்குக் கிடைக்காததாலும், சடலங்களைப் புகைப்படங்கள் எடுத்த பின்பு அவர்களுடைய ஆவணங்களையும், அணிந்திருந்த உடைகளையும் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொண்டு உடல்களை அடக்கம் செய்துவிட்டதாகவும் அப்பிரிவின் பொறுப்பதிகாரியான கென்றிக் குரோமிக் (Henry Gromick) தெரிவித்தார்.

இவர் மேலும் தெரிவிக்கையில் வழமையாக தாம் ஒன்று அல்லது இரண்டு சடலங்களைத்தான் கண்டெடுப்பதாகவும், ஆறு சடலங்களைக் குறுகிய கால இடைவெளியில் கண்டெடுத்தது இதுவே முதற் தடவை எனவும்

ஆச்சரியத்துடன் கூறினார். போலந்து அதிகாரிகளிடம் இருந்து பெறப்பட்ட புகைப்படங்கள், ஆவணங்களின் உதவியுடன் இதுவரையில் 4 பேரே உறவினர்களால் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர். மிகுதி 4 பேரும் இறந்திருக்கலாம் என்றே ஊகிக்கப்படுகின்றது.

அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள்:

1. கந்தசாமி சுதர்சன், 15.09.76, புளியங்கூடல்
2. ஸ்பத்திர செல்லையா, 01.10.66, அளவெட்டி வடக்கு
3. இராசையா அருணகிரி, 15.10.65, சித்தங்கேணி
4. மோசஸ் அ. அருமைராஜன், 17.04.64, யாழ்ப்பாணம்

அடையாளம் காணப்படாதவர்கள்:

1. கணபதிப்பிள்ளை லம்போதரன் (நாதன்) 16.12.64, மீசாலை
2. பத்மநாதன் தேவகுமார் (யூட்), தெல்லிப்பழை
3. ஜெயரட்ணம் அ. ஜெயசிங்கம் (அலோசியஸ்), 10.03.73, சங்காணை
4. சத்தியரதி (பவா) ?

⇒ ⇒ ⇒ ⇔ ⇔ ⇔ ⇐ ⇐ ⇐

முகம் முளைத்த சுவர்

முள்ளை எடுத்து அண்ணார
அருகிலிருந்த சுவரில் தெறிந்தன
இரு முகங்கள்.

பூமி வெடிக்கிற வெயில்
வோவை உதிர உதிர
நானும் அவனும் நடந்தோம்

சிலிர்த்த நான்
ஜஸ்வைத்த மீன்போல் விறைத்தேன்.

மிக நீண்ட அவ்வீதியில் நிழல்தர
வேறோன்றும் இருக்கவில்லை...
காலாற கீழ்நின்றோம்.

அம்முகங்களிலொன்றில்
புன்னகையிருந்தது.

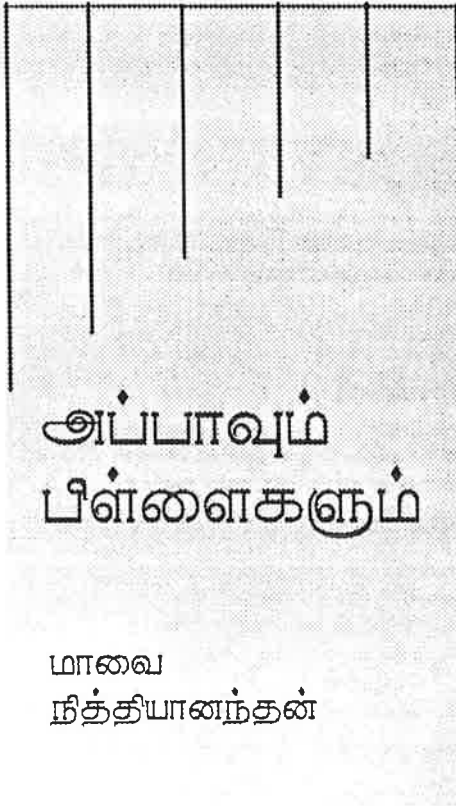
மேலிருந்து
சத்தமிட்டன காக்கைகள்.
அவன் காகம் பற்றி
ஒரு கதை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.
அவன் ஆரம்பிப்பவைகள்
இலேசில் முடிவதில்லை.
வெய்யிலாயினும் மீளே நடப்பது
நல்லதெனப்பட்டது எனக்கு
அந்நேரம்.

தெருத்தொங்கல் வரையும் போய்த்திரும்பி
வந்த வழியாலே சென்றோம்.
அந்த இடம் வந்தது
சுவரிலிருந்தது
அம்முகங்களில்லை
புன்னகையுமில்லை.

அவனுடைய காலில் தைத்தமுள்
என் மனசில் தைத்தது
இப்போது.

மீளவும் நடந்தோம்.
அவன் காலிலொரு முள் தைத்தது
இடையில்.

என். அன்பு.
காத்தான்குடி.
(சுவடுகள் 58)

அப்பாவும் பிள்ளைகளும்

மாவை
நித்தியானந்தன்

வீர சிங்கம் விமானத்தில் ஏறியே
ஆர வாரமாய் வந்திங்கு இறங்கினார்

வானில் ஏறி முகிலைக் கிழிக்கவும்
ஏழு சமுத்திரம் தாண்டிப் பறக்கவும்
எல்ல தான ஓர் உலோகப் பறவையில்
சொன்ன நேரம் வந்தே இறங்கினார்.

பொன் கொழித்திடும் அந்நிய மண்ணிலே
இன்ப மானதோர் வாழ்க்கையைக் காணவும்
ஏற்ற மானதாய் என்றும் போற்றிய
பெற்ற நாக ரீகம் பெணவம்...
வீர சிங்கம் விமானத்தில் ஏறியே
ஆர வாரமாய் வந்திங்கு இறங்கினார்.

Airport பஸ்சிலே ஏறி இறங்கியும்
Passport வரிசையில் நின்று குத்தியும்
சுற்றிச் சுழன்ற தட்டிலே யிருந்து

பெட்டி பொதிகளைப் பொறுக்கி ஏற்றியும்
உற்ற மனைவி, பிள்ளைகள் சூழப்
பச்சை வாயிலால் வெளியிலே வந்தார்.

காத்து நின்ற நண்பனைக் கண்டே
கை குலுக்கி முடிந்ததும் கேட்டார்:
"வீடுகள் இங்கை விலையென்ன போகுது?"
கூட வந்த பிள்ளைகள் இரண்டும்
குளிர் குளிர் எனக் கத்த. ஓடி
பளபளப் பாண நண்பனின் காரில்
கலகலப் பாகப் பறந்தனர் ஏறி
வழி முழுவதும் காட்சிகள் புதுமை.

வீர சிங்கத்தின் மனமோ நீண்ட
துாரம் பறந்து கொழும்பில் குதித்ததே.
எல்லா வற்றையும் பிரிந்து வந்ததோர்
ஏக்கம் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டதே.

வெள்ள வத்தையின் வீடும் வளவும்
மெல்ல வந்து மின்னி மறைந்தன
அண்ணன், தங்கை, தாய், தகப்பன்
அன்பு சொரிந்த மருமக்கள் கூட்டம்...

பிரிவுத் துயரம் மனதை அரிக்க,
மெதுவாய்த் தட்டி மனைவியைக் கேட்டார்:
"வெளிக்கிட முன்னம் ஜிம்மி நாய்க்குச்
சாப்பா டேதும் வைச்சனி யோப்பா?"

இப்படி யாகத் தொடங்கிய வாழ்க்கை
பற்பல வகையாய் மாற்றம் கண்டது
நாற்ப தாவது பிறந்த தினத்தை
'பிற்சா ஹற்' நிலை நடத்தி மகிழ்ந்தபின்,
பழைய பட்டம் போதா தென்பதால்
பள்ளிக் கூடமும் போகத் தொடங்கினார்.

நல்ல புதுக் காள் நான்கு வாங்கினார்
எல்லா நேரமும் தேய்த்துக் கழுவினார்
வீடுகள் வாங்கி வாடைக்கு விட்டார்
தேடிய செல்வம் கண்ணெனப் போற்றினார்
பிள்ளைகள் தம்மைப் பிறைவேற்றி றாண
நல்ல பள்ளியில் தேடிச் சேர்த்தார்

வீட்டி விருந்த மிசில் சிங்கம்
வீடியோ பார்த்தான் எந்த நேரமும்
காட்டுன், சோப் பார்க்கக் கேட்டே
போட்டி போட்டனர் பிள்ளைகள்

ரிஷி,

முன்னால் பெரிய யுத்தம் மூண்டதால்
இன்னொரு ரிஷியும் வந்து குந்திற்றே.

"Is it so?" என்றார் சிங்கம்.

பிள்ளைகளுக்கு,

இரண்டு வருடம் கடந்து போகமுன்
தெரிந்த தமிழும் மறந்து போனதே
சின்னவள் சொன்னாள் பள்ளித் தோழிக்கு:
"My Dad & Mum are Tamils!!"

"இந்த ஊரில் Seniors நாங்கள்
நேற்று வந்தவை கணக்கக் கதைக்கினம்"

"Is it so?" என்றார் சிங்கம்.

"தமிழ் வளர்க்கவும், இனத்தைக் காக்கவும்
தலைவ ராக வாருங்கோ நீங்கள்?"

பிள்ளைகள் இரண்டும் தமிழை மறந்ததைச்
சொல்லி வியந்தாள் மிசில் சிங்கம்.
"எப்படி யப்பா இந்தப் பிள்ளைகள்
இப்பிடி இங்கிலீஸ் கரைச்சக் குடிச்சவை?
வெள்ளைக் காரரும் தோற்றுப் போவினம்
பிள்ளையாருக் கேன் தமிழை? Too Heavy"

வீறு கொண்ட வீர சிங்கத்தார்
வீர னாகியே சீறி யெழுந்தார்
ஆர வாரமாய்த் தமிழ்ப்பணி பற்றினார்
அடுத்தடுத்துக் கூட்டங்கள் கூட்டினார்
அங்கிருப் பவர் தலைவிதி பற்றியே
இங்கிருந்தே முடிவுகள் தீட்டினார்.

தமிழை மறந்த பிள்ளையைக் கொண்டு
பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் தந்து.
எம்.பி. வந்து பாராட்டு வழங்கி,
தங்கள் பரம்பரைப் பெருமைகள் பாடி,
சிங்கம் குடும்பம் பிரபல மானது.

மெத்தையில் தலை சாய்த்து மனைவியை
முத்த மிடொரு விஷயத்தைக் கேட்டார்:
"அந்த ஓமந்தை, அனூராத புரத்துக்கு
இந்தப் பக்கமோ அந்தப் பக்கமோ?"

ஊரில் இருந்த அண்ணன், தங்கை
மாமன், மச்சான், மருமக்கள் கூட்டம்
முற்றும் இங்கே வந்து முடிந்த பின்,
ஜிம்மி மட்டும் அங்கே மிஞ்சிட,
விம்மி, தகர உணவுகள் அனுப்பினர்.

இவ் விதம் ஒரு பொழுது போக்கிலே
இனிமை கண்டிவர் திளைத் திருக்கையில்
காலமோ கடு கதியில் ஓடியே
வாழ்விலே பல வேடிக்கை செய்ததே

இனிப் பிள்ளைகள் வீவகாரம்:-

செற்றியில் ஒருநாள் சாய்ந்து கிடந்தே
பக்குவ மாகக் கணவனைக் கேட்டாள்:
"ஊரிலை யப்பா பிரச்சினை யெல்லோ-
நாங்களும் ஏதென் செய்ய வேண்டாமோ?"

வெள்ளை யாக்கின் சமுத்திரத்தில் இரு
புள்ளி போலவே வந்து விழுந்தபின்
திக்கி னைஅறி யாது வாடியே
முக்கு ழித்த பிள்ளைகள் இருவரும்
மூன்று மாதம் கடக்க முன்னரே
இந்த நாடுதான் சொந்தம் என்றனர்

"Is it so?" என்றார் சிங்கம்.

"தமிழரை அங்கே கொல்லு றாங்களாம்
We are also Tamils, no?" என்றாள்.

மக் டொனால்ட்கம் நின்று Turtle ம்
பற்ப லவாய்க் கவர்ச்சிப் பொருட்களும்
சொர்க்க வாயிலைத் திறந்து காட்டின
கக்கு நூறாய்ப் போனது சொந்த ஊர்

"Is it so?" என்றார் சிங்கம்.

"அறிக்கை யாவது விட வேண்டாமோ?
ஆர் பாக்கிறது தமிழர் Affairs?"

வந்த வர்களின் வரட்டு வாழ்க்கையும்
தந்தை காட்டிய போலி வாழ்க்கையும்
பிள்ளை மனங்களைப் பிய்த் தெறித்தன

பள்ளி கள் புதுப் பாதை திறந்தன
வீட்டிலே பண் பாடு மறைந்ததால்
நாட்டிலே அதைத் தேட லாயினர்

*

காலமோ மிக விரைந்து பறந்தது
பால னாக வந்த மூத்தவன்
வாலி பத்தின் திரட்சி காட்டினான்
வனிதை யர்க்கும் மருட்சி மூட்டினான்

காதிலே ஒரு கடுக்கன் பூட்டினான்
கழுத்திலே கருங் கல்லை மாட்டினான்
பாதி மயிரில் சிவப்புத் தீட்டினான்
மீதி யை அடி யோடு வெட்டினான்
கோதியே ஒரு குடும்பியும் கட்டினான்

வீதியில் ஒரு விமானத்தை ஓட்டினான்

தந்தை யின் முன் சமத்துவம் காட்டினான்
கண்ட போது,

'Hi, Veera!' வென் றோதினான்

இளைய வன் எழில் பூத்துக் குலுங்கினான்
இளமை மதுவை வார்த்து வழங்கினான்
வீழிகளில் ஒரு மந்திரம் ஏற்றினான்
இளைஞரில் விசைப் பம்பரம் சுற்றினான்
அடையில் பல வண்ணம் இயற்றினான்
கோடையில் அதில் சிக்கனம் கூட்டினான்
வாலிபர் அவள் காலடி போற்றிட,
நாளு மோர் புது நட்பினைத் தோற்றினான்

ஈற்றி லே தன் மணமகன் இவனென
வேற்று வாலிபன் ஒருவனைக் காட்டினான்
அறிவு கெட்டு விழுந்த தந்தையார்
அடுத்த நாளே வீடு விலகினார்

கெடுதி இனிமேல் இருந்தால் என மனைவி
சடுதி யாகப் போய்ச் சேர,

வயதானோர்

விடுதி யொன்றிலே சேருகிறார் வீரசிங்கம்
உறுதி யாகச் சொன்னார் பிரகடனம்:

"கடைசி வரையும் மனிசனுக்கு இவ்வூறில்
உதவி 'சுப்பர்' (Super) ஒன்றே"

மரணத்தில்
உறங்க நிலமும் ஆறடி வாங்கிவிட்டார்
தன்,

இறுதிச் சடங்குக்கும் ஓடர் கொடுத்துவிட்டார்
மரண அறிவித்தல் கூட எழுதி விட்டார்
தருணம் வரும் வரையும்
தாமத மென் றிருக்கின்றார்

மகனைக் காணும் ஆவல் மிக ஓங்கும்
மாதம் பல போக வருவான்...
...ரெலிபோனில்!

Father's dayக்காக இருக்கின்றார்.

000

அ. ஆ. இ.

A. A. I.E
Postbus 85326
3508 AH Utrecht
Nederland

மொனாம்

MOUNAM
6 Square du Roule
92200 Neuilly S/Seine
France

பாரதி பள்ளி

1995ம் ஆண்டுக்கான விண்ணப்படி
-வங்கள் தேவையானோர் உடனே
தொடர்பு கொள்ளவும்.

PO Box 1357, Clayton South,
Vic 3167. Phone: 551 2903

நகர அபிவிருத்தியில் சர்வதேச ஒருமையும் பிராந்திய அடையாளங்களும்

அ. சந்திரஹாசன்

நகர வடிவமைப்பு (Urban Design) என்னும் பதம் 90களில் ஆசியநாடுகளில் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்று விளங்குகின்றது. ஆசியாவின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் இன்று ஏதோ ஒரு நகரம் மீள அபிவிருத்தி செய்யப்படுகிறது அல்லது மறுசீரமைக்கப்படுகிறது. சீனா வியட்நாம் போன்ற நாடுகளில் புதிய நகரங்களே உருவாக்கப்படுகின்றன. ஒப்பீட்டளவில் புதிய துறையான நகர அமைப்பில் இதுவரை பாரிய திட்டம் எதனையும் செய்வதறியாத மேலைநாட்டு பாரம்பரிய கட்டடக்கலை நிறுவனங்கள் கூட போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆசிய நாடுகளை மொய்கின்றன.

புதிய 'அமெரிக்க நகர்' ஒன்றை வியட்நாமில் அமைக்கும் ஒப்பந்தம் கிடைத்துள்ள அமெரிக்க நிறுவனம் அதை விபரிக்கையில் 'நம்பமுடியாதளவு பெரிய திட்டம். இது போன்ற திட்டமொன்றை இதுவரை நாம் கையாளவில்லை' என்று சொல்கிறது.

காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து மீட்சி பெற்ற நகரங்கள் எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி மண்ணின் மைந்தர்களால் சீரழிக்கப்பட்டன. அதை இன்று மறுசீரமைக்கும் எண்ணம் இத்தேச பிதாக்களுக்கு எவ்வாறு உதித்தது? பாரிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை வடிவமைப்பதற்கு அனுபவம் மிக்க மேலைநாட்டு நிறுவனங்களின் சேவை பெற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற கடன் வழங்குவோரின் நிபந்தனைகளின் நோக்கம் என்ன? பல்தேசிய நிறுவனங்கள் முதலீடு செய்யக்கூடிய வாய்ப்பான சூழலை (Infra-structure) உருவாக்குவதற்கே கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அல்லாது மூன்றாம் உலகநாடுகளில் உள்ள மக்களின் மேல் கொண்ட கருணையால் அல்ல.

மூன்றாம் உலகநாடுகளில் அபிவிருத்தி திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான கேள்விகள் கோரும்போது அவை பல்தேசிய நிறுவனங்களுடன் கூட்டு சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனை விதிக்கப்படுகின்றது. இன்று உள்ளூர் முதலீடுகளில் மட்டுமே தங்கியுள்ள திட்டங்களுக்கும் இது பரவியுள்ளது. உள்ளூர் நிறுவனங்கள் திட்டமிடலில் எந்த அனுபவத்தையும் கொண்டிருப்பதில்லை. அரசுடன் கொண்டிருக்கும் உறவே அவர்களுடைய தகுதியாக கருதப்படுகிறது.

பலவீனமான உள்ளூர் நிறுவனங்கள் திட்டமிடலில் ஒரு ஏஜென்ட் மட்டுமே. சகல விதமான தீர்மானங்களும் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. தாங்கள் வேறுபட்ட கலாசார சூழலுக்கு ஒரு நகரமைப்பை உருவாக்குகின்றோம் என்ற பிரக்ஞையற்று இன்னொரு அமெரிக்க நகரை ஆசியாவில் பிரதி பண்ணுகிறார்கள். அந்தந்த நாடுகளிலே உல்லாசப் பயணிகளுக்காக வெளியிடப்பட்ட பிரசுரங்களே அவர்களது பிரதேசம் சம்பந்தமான ஆதாரம். ஊழல் மிகுந்த அரசு நிறுவனங்களுக்கோ உள்ளூர் கட்டடகலை நிறுவனத்திற்கோ அதுபற்றி எந்த அக்கறையும் இல்லை. அவர்களது குறிக்கோள் வேறு எங்கோ.

மூன்றாம் உலகநாடுகளின் பொருளாதாரத்தில் உலகவங்கியினது நிர்ப்பந்தங்கள் பற்றி நிறையவே எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையின் நோக்கம் அதுவல்ல. நகர அமைப்பு திட்டமிடலில் சில அழகியல் சமூக சூழல் பற்றிய முரண்பாடுகளை அடையாளம் காணுவதே எனது நோக்கம்.

அகிலத்துக்கான ஒருமை

எந்த சமூகமும் சகல துறைகளிலும் அகிலத்துக்கான ஒருமையையும் பிராந்திய சமூக குழுக்களுக்கான தனித்துவத்தையும் கொண்டுள்ளது. காலனித்துவம், நவகாலனித்துவம், முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம், பஸ்தேசிய நிறுவனங்கள், நவீன தொழில் நுட்பம், தொலைதொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சி, குடியேற்றங்கள் என்பன அகிலத்துக்கான ஒருமையை பலமாக்க உதவுகின்றன.

. அகிலத்துக்கான ஒருமையை வழங்குவதில் கட்டடகலை, திட்டமிடலின் பங்கு என்ன? இதுபற்றி 'Architecture, Capital and the Globalization of Culture' என்னும் கட்டுரையில் King Anthony என்பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: "...Architecture and planning, indeed, all the 'design professions', are potentially major influences in contributing to the transformation of culture on a global scale.."

நவீன கட்டடகலை ஒரு சர்வதேசிய ஒருமையை (Mies Van der Rowe இன் Universal Space) உருவாக்குகின்ற உற்சாகத்திலேயே பிறந்தது. ஆனால் அரை நூற்றாண்டு கடந்து இன்று Machine for living (Le Corbusier இன் கோட்பாடு) என்ற கோசத்திலே பிறந்த கட்டடங்கள் சுயத்தையும் பிரதேச தன்மையையும் இழந்து அடங்காமைகத் தெரிவதாக விமர்சனம் செய்கின்றார்கள். பாரம்பரிய கலை வடிவங்களை மீண்டும் ஆராதிக்கத் தலைப்படுகின்றனர். அவையே அந்தந்த இடத்திற்கும் மக்களுக்கும் பொருத்தமானதென வாதாடுகின்றனர். ஆனால் பின் நவீன யுகத்தில் வாழுகின்ற மக்களுக்கு இந்தப் புழம்பெருமை பிடிபடுமா? பொருத்தமானதா? இது ஒரு சிறுபான்மையினரின் குரலே. பெரும்பான்மை எங்கே போகின்றது?

புதிய பொருளாதார உறவுகளின் பிரதிபலிப்பாக இன்று மிகவேகமாக உலக நகரங்களில் அமெரிக்கமயமாதல் நடைபெற்று வருகின்றது. முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தில் மிதமிஞ்சிய முதல் நகரங்களை மாற்றியமைத்தலில் முதலீடு செய்யப்படுகிறது. இது பற்றி Paul Clarke தனது 'The Economic currency of Architecture Aesthetics' என்னும் கட்டுரையில் '... The elements of the built environment serve as a vast investment field for surplus capital. Consequently, through the process of capitalist development, urban form will be more and more affected by the agencies of capitalist accumulation' எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

வியட்நாமிலே அமெரிக்க நகரொன்றை அமைப்பதற்கு அமெரிக்கர்கள் போகின்றார்கள். மலேசியா, இந்தோனீசா, பிலிப்பைன், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் நகரங்களை நெளிவெடுத்து சர்வதேசிய தன்மையை வழங்குகிறார்கள். இந்தியா அமெரிக்கா ஆவதன் அவசியத்தை இப்போதுதான் உணர்ந்து அடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறது.

இவ்வாறு உலகெல்லாம் அமெரிக்கா ஆவது அழகானதா? ஆரோக்கியமானதா? பொருத்தமானதா? மேலைநாடுகளில் வேலைவாய்ப்பற்று இருக்கும் பாரிய கட்டடகலை திட்டமிடல் நிறுவனங்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் வேலை வங்கியா ஆசியா? ஐரோப்பிய நகரங்களை கண்டபடி மாற்றியமைக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்காத கட்டடகலைஞர்களுக்கு ஆசியா ஒரு விளையாட்டு மைதானம்.

சர்வதேசிய போக்கு என்பது அமெரிக்க ஐரோப்பிய கலைஞர்களால் உருவாக்கப்படுவது மட்டும் தானா? இன்று மட்டுமல்ல காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலும் பிரித்தானியர்கள் தங்கள் நகரங்களை தாம் ஆட்சிசெய்த நாடுகள் எங்கும் கட்டிவிட்டனர். சுதந்திரமடைந்த பின்னர் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நகரங்களுக்கு என்ன நடக்கின்றது? ஊழல் அரசுக்கள் மக்களின் பொருளாதாரத்தை மட்டுமின்றி கலை, பண்பாடுகளையும் தோண்டி புதைத்துவிடுகின்றனர். ஆசிய நகரங்கள் ஒரு அவலத்திலிருந்து இன்னொரு அவலத்திற்கு மாறுகின்றது.

பிராந்திய கலை அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வடிவமைப்புகள் அமெரிக்க ஐரோப்பிய கட்டடகலைஞர்களால் விதந்து கூறப்பட்டபோதும் (உ+ம்:- இலங்கையைச் சேர்ந்த ஜிவ்ரி பாவா), அவை ஏன் சர்வதேசிய போக்கின் ஒரு அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. இவைகள் 'பிராந்திய' என்ற பதத்துள் இரண்டாம் தரமாகக் காட்டப்படுவது ஏன்? சர்வதேசியம் ஒருமையாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன? அவை பன்முக தோற்றம் கொண்டதாய் ஏற்றுக் கொள்வதில் ஏன் தயக்கம்?

சர்வதேசியமாகக் காட்டப்படும் அமெரிக்க நகரங்களின் கதி என்ன? மே 1992 Business Week இன்படி அமெரிக்காவில் உள்ள வறியவர்களில் 42%மானோர் பெரிய நகரங்களிலேயே வாழ்கின்றார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் வீடற்றவர்கள். "Never before, not even during the great depression, did New York city have as many unemployed as today: 28.5 percent." என 'The City Shaken' என்ற கட்டுரையில்

Hans Helms குறிப்பிடுகிறார்.

பொருளாதார சீரழிவுடன் சமூகப் பிரச்சனைகள் பலவற்றையும் நியூயோர்க் போன்ற பெரிய நகரங்கள் தனது கண்ணாடிக் கோபுரங்களின் இடையே ஒழித்து வைத்திருக்கின்றன. சமூக வாழ்விற்கும் கலாசாரத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காது பொருளாதாரத்துக்கும் தனிநபரின் சுயத்திற்கும் (Privacy), அதீத முக்கியத்துவம் கொடுத்து திட்டமிடப்பட்ட அமெரிக்க நகரங்கள் அதன் பலாபலன்களை அனுபவிக்கின்றன. ஆயிரத்து ஐநூறு மில்லியன்கள் வருடத்துக்கு சம்பளம் எடுக்கும் ஒருவர் உள்ள நாட்டில்தான் மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு டொலருக்காக பள்ளிப்படிப்பைத் தொடரமுடியாமல் சிறார்கள் தமது வாழ்க்கையை விற்பதையும் காணமுடிகிறது.

சமூக பெளதிக சூழலிலிருந்து தப்பி தனிமையில் வாழ்வதை முதன்மைப் படுத்தும் அமெரிக்க ஐரோப்பிய கலாசாரங்களின் ஆதிக்கத்திலுள்ள அகிலத்துக்கான ஒருமை மாற்றியமைக்கப்படவேண்டிய வங்குறோத்து நிலைக்கு வந்துள்ளது. அதை அப்படியே நகல் செய்யும் மூன்றாமுலக நாடுகளின் முட்டாள்தனங்களுக்கு யார் பொறுப்பு? இந்த நவீன நகரங்கள் இன குழு மோதல்களையும், போதை அடிமைத்தனத்தையும் உலகெங்கும் ஊட்டுகின்ற அபாயம் ஏற்கனவே உணரப்பட்டுள்ளது.

சர்வதேசியம் என்ற ஒருமையா? பிராந்தியவாதம் என்ற தனித்துவமா? இவை இரண்டும் எங்கு சமநிலை பெறும் என்பதற்கு விடை காணாதற்கு முன்னர் சர்வதேசியம் சமன் அமெரிக்கமயம் என்ற வாய்ப்பாடு திருத்தப்படவேண்டும். சர்வதேசிய ஒருமைக்கு மூன்றாம் அகிலத்தில் பங்கு என்ன? பாரம்பரிய அழகியல் கோட்பாடுகள் பலவற்றை பல ஆயிரம் வருடங்களாக வளர்த்து வந்த அவர்களின் கலை, சர்வதேசிய தன்மையில் இனம்காணமுடியாத தரக்குறைவானதா? நவீன, பின்நவீன (Post Modern) போக்குகள் சர்வதேசிய தன்மை வாய்ந்ததா? அல்லது அமெரிக்க மேலாண்மையா? பலமான நாடுகளின் போக்குகளே அகிலத்தின் ஒருமையாக அடையாளம் காணப்படுவது ஆரோக்கியமானதா? அடிமைத்தனமானதா? எமது கலை பண்பாடு போன்று கட்டடகலை திட்டமிடலும் செல்லாக்காசாக அழிவதா?

பிராந்தியங்களுக்கான தனித்துவம்

ஒவ்வொரு சமூகத்தினது அல்லது இனக்குழுக்களினது வரலாறு, மண், சூழல், சுவாத்தியங்கள் வேறுபட்டு இருப்பதினால் அவர்களுடைய கலாசாரமும் சமூக விழுமியங்களும் தனித்தன்மையுடையதாகிறது. இவை அவர்களுக்கூரிய கட்டடகலை, நகர அமைப்பிலும் ஒரு தனித்துவத்தைக் கொடுக்கின்றது. மண், வரலாறு, சூழல் என்பன எந்தக் காலத்திலும் மாற்ற முடியாதவை. எனவே அவர்களுடைய கலாசாரமும் முற்றுமுழுதாக அமெரிக்க கலாசாரமாக மாற்ற முடியாமல் இருக்கும். இதனால் பிராந்தியங்களுக்கான தனித்துவம் நகரமயலில் அவசியமாகிறது.

ஆனால் தூர்அதிஸ்டவசமாக பொருளாதார ஆய்வுகள் பெறும் முக்கியத்துவத்தை திட்டமிடலில் சமூக கலாசார ஆய்வுகள் பெறுவதில்லை. சில வேளைகளில் அவை முற்று முழுதாகவே புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இதற்கான காரணத்தை வெறுமனே வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் தலையில் கட்டிவிடுவது புத்திசாலித்தனமான தப்புதலை. உள்ளூர் கட்டடகலைஞர்கள், திட்டவியலாளர்கள் சர்வதேச அல்லது அமெரிக்கத் தன்மையை உருவாக்குவதிலேயே ஆர்வத்தையும் பயிற்சியையும் கொண்டுள்ளார்கள்.

நவீனயுகத்திற்கு முன்னர் வளர்ச்சியடைந்த ஐரோப்பிய நகரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனது தனித்துவத்தைப் பேணுகின்றன. கண்ணைக் கட்டி லண்டனிலோ, பாரிசிலோ அல்லது வியன்னாவிலோ கொண்டுசென்று அந்நகரங்களை ஏற்கனவே பார்த்த ஒருவரை விட்டால், கண்களைத் திறந்தவுடன் அது எந்த இடம் என்று சொல்லிவிடுவார். நகரின் கட்டடங்களின் அமைப்பு அதனைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். நவீன, பின்நவீன கட்டடகலை அலைகளால் அடித்துச் செல்லமுடியாதவாறு பேணிவருகிறார்கள். காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்த சிங்கப்பூர், கொங்கொங், சிட்னி, தென்னாபிரிக்க நகரங்களில் இது சாத்தியமா? ஆட்களை பார்த்த பின்னர்தான் அடையாளம் தெரிகிறது.

சிம்பாப்வேயின் தலைநகரான கராரேயிற்கு வேலை நிமித்தம் வந்த அமெரிக்கர் தான் ஏமாற்றமடைந்ததாக கூறினார். ஒரு ஆபிரிக்க நகரைக்காணும் ஆர்வத்தில் வந்தவரை இன்னொரு அமெரிக்க நகரிற்கு வந்துவிட்டேனா என்று மயக்கமடைய வைக்கிறது. நவீன யுகத்திற்கு முன்னரே காலனித்துவ நாடுகளில் ஐரோப்பிய நகரங்களை பிரதி பண்ணும் போக்கு தொடங்கிவிட்டது.

பிராந்தியங்களுக்கான தனித்துவம் (கலாசாரம்) கவனிக்கப்படாது இயற்றப்படும் திட்டங்கள் முழுமையாக பயனளிக்க இயலாது போகின்றது. சில திட்டங்கள் மக்களால் தீண்டத்தகாத ஒரு காட்சிப் பொருளாகவே மாறிவிடுகின்றன. நவீன கட்டடகலை யுகத்தின் பிதாமகர்கள் நால்வரில் ஒருவரான Le Corbusier இனால் வடிவமைக்கப்பட்ட புதிய நகரான சண்டிக்கார் (பஞ்சாப்பின் தலைநகரம்) தீண்டுவாரற்ற காட்சிப்பொருளாகவே இருக்கின்றது. புழுதி நகரான சண்டிக்காருக்கு வருபவர்கள்

மரணம்?

ஆறில் சாவு என்றனர்
வரவில்லை
காரில் சாவு என
ஜோசியர் சொல்லிப் போனார்
இரு தடவைகள்
தள்ளிவிட்டுப் போன
காரும்
தரவில்லை சாவை

கொடுமைக்காரன் என்று
மனைவி கூட
நெரித்தாள்.
சாவு தப்பிக்கொண்டது.

இப்போது 100 வயது
மரணம் வருமா?

துப்பாக்கிமட்டும்
துரத்திக் கொண்டு
வலம் வருகிறது!

மரணம் வருமா?

முல்லை அழகு
சுவதி அரேபியா

எவ்வளவு விரைவில் திரும்பமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் நகரைவிட்டு ஓடுகிறார்கள். அவரின் சீடரான Oscar Ni Mayer தனது சொந்த நாடான பிரேஸிலில் அமைத்த பிரேசிலிக்கா நகரின் கதியும் இதுவே. மக்கள் எதிர்பார்த்தவண்ணம் குடியேறாதபடியால் கொங்கிறிற் வணாந்தரமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

நவீன கட்டிடகலையின் தேய்விலே பின்நவீன கட்டிடகலை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. ஐரோப்பாவே பின்நவீன கட்டிடகலையின் கர்ப்பப்பை. ".Postmodernism, as an ideology, purports to embrace history, respect context, endorse 'popular' forms of culture, and elaborate vernacular typologies..." என Paul Clarke குறிப்பிடுகிறார். சர்வதேச ஒருமையை மட்டுமே காட்டிநின்ற கட்டிடகலைக்கு பாரம்பரிய தன்மையை சேர்த்து பின்நவீன கட்டிடகலை உருவாகியது. ஆனால் யாருடைய பாரம்பரியங்கள்? யாருடைய கலாசாரம்? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

வளர்ச்சியடைந்த நீண்ட பாரம்பரியங்கள் அற்ற அவுஸ்திரேலியாவில், அவுஸ்திரேலிய கட்டிடகலையொன்றை அடையாளம் காண யூதக்கண்ணாடியுடன் அலைகிறார்கள். Glen Merrcut இன் வடிவமைப்பில் (அவுஸ்திரேலிய பழங்குடிகளின் சூழல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட) தனித்துவத்தைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். ஆனால் பல்லாபிரக்கணக்கான வருடங்களாக வளர்ச்சி பெற்ற கட்டிடகலையை பாரம்பரியமாகக் கொண்ட மூன்றாம்உலக நாடுகளில் நடப்பது என்ன?

பின்நவீன யுகத்தில் கலாசார சமூக சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் திட்டமிடப்பட வேண்டுமென்ற அறிவு உள்ளபோதும் நடைமுறையில் அது மூன்றாம் அகிலத்தில் சாத்தியமாவதில்லை. இந்தியாவில் 5 வருடங்கள் பணிபுரிந்த King Anthony, ". My own experience, for what it is worth, of returning to Europe after living in India for five years was to discover (in the early 70's) that 'culture', in its old, 'anthropological' sense was being neglected in the study of architecture and urban form...." என கலாசாரம் திட்டமிடலில் புறக்கணிக்கப்பட்டதை தனது அனுபவரீதியில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு சமூகத்தில் பிறந்தவர் என்ற காரணத்தினால் மட்டும் அவரது படைப்புகளில் தமது கலாசாரத்திற்கு அமைவான அம்சங்கள் அமைந்து விட மாட்டாது. கவிஞர் T.S. Eliot கவிதை பற்றி குறிப்பிடுவது இங்கு கட்டிடகலைக்கும் பொருந்தும்.

" Tradition is a matter of much wider significance. It cannot be inherited, and if you want it you must obtain it by great labour. It involves, in the first place, the historical sense.... No poet, no artist of any art, has his complete meaning alone. His significance, his appreciation is the appreciation of his relation to the dead poets and artists.."

கவடுகள்

Suvadugal
Herslebs gt43
0578 Oslo
Norway

முடிவு:

1. சர்வதேசியத்திற்கான பொதுமை அமெரிக்க ஒருமையாக இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. பிராந்திய போக்குகளையும் இணைத்த பன்முக தன்மை உடையதாக வளர்க்கப்படவேண்டும். இது அரசியல் ரீதியாக செயல்படவேண்டியது. Post Modern இன் தோற்றமும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஒரு அரசியல் நிகழ்வே (Political Agenda).

2. மூன்றாம் உலகநாடுகளில் அந்தந்த மக்களின் கலாசார பண்பாடுகளுக்கு அமைவாகத் திட்டமிடல் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். சமூக கலாசார ஆய்வுகள் பொருளாதார ஆய்வுகள் பெறும் முக்கியத்துவத்தைப் பெறவேண்டும். இது நகரங்களுக்கு, பிராந்தியங்களுக்குரிய தனித்துவத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்.

⇒ ⇒ ⇒ ⇒ ⇒ ⇔⇔⇔ ⇐ ⇐ ⇐ ⇐ ⇐

ஆசிரியருக்குக் கடிதம்...

பாரதிநேசன்.

நேற்றுக் காலையில் பார்த்தால் ஒரே பனி மண்டலம். ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஆனால் காரை ஓட்டிக்கொண்டு போகப் போக முன்னுக்குத் தெளிவாக றோட்டுத் தெரிகிறது. இப்படித்தானே மனிதரின் வாழ்க்கையும். எதிர்காலம் எங்களுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் நாங்கள் எங்கள் எதிர்காலத்துக்கென்று காரியங்கள் செய்யச் செய்ய வழியும் தெளிவாகிக் கொண்டிருக்கும்.

வாழ்க்கையில், றோட்டில் ஏற்படுவது போல் எதிர்பாராத விபத்துக்களும் ஏற்படுகின்றன. விபத்தினால் காரை ஓட்டாமலிருக்கிறோமா? அதேமாதிரித்தான் வாழ்க்கையையும் ஓட்ட வேண்டும். கால் முறிந்தால் ஊன்றுகோல் துணை மாதிரி, குடும்பத்தினரினதும் நண்பர்களினதும் துணையுடன் வாழ்க்கையைத் தொடர வேண்டும்.

இது ஒன்றும் இலேசானது இல்லை. எத்தனையோ இடர்கள் வரும்தான். இவற்றில் துணையை இழந்தவளின் நிலையை என்னவென்று சொல்வது? மற்ற எந்த இழப்பையும் தாங்குவதற்கு ஒரு துணையிருந்தால் ஒரு மனநிம்மதி. ஆனால் கமைதாங்கியே இல்லையென்றால்?

அதன் பிறகும் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்துவோம் என்றால், சிலரின் சிறுபான்மைத்தனத்தால் மனம் புண்ணாகிறது. ஏதாவது நல்ல விஷயம் நடந்தால் 'இப்பத்தானே உங்களுக்கு இப்படி நடந்தது. கூப்பிட்டால் நீங்கள் வரமுடியாது என்று மனம் நோகும். அதனால் கூப்பிடவில்லை' என்று மனம் 'நோகாமலிருக்கச்' சொல்லித் தங்கள் பகுத்தறிவுக் குறையையே காட்டுகிறார்கள். இது 'விழுந்தவனை மாடு ஏறி உளக்கினது' மாதிரி. இந்திரா காந்தியும் ஒரு விதவைதான். முழு இந்தியாவையும் முன்னின்று நடத்தவில்லை?

இளம் பெண்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். மற்றவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்பதால் மனமுடைந்து போகாதீர்கள். உங்கள் மனச்சாட்சிக்குச் சரியானதைச் செய்யுங்கள். பொட்டு இல்லாமல், வெள்ளை உடை அணிந்தால்தான் நீங்கள் தூய்மையானவள் என்று காட்டத் தேவையில்லை.

வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்
வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்
வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்	வசந்தம்

மொட்டவிழ்ந்து
 குட்டிப்பூக்கள்
 கொட்டம் அடிக்கும்.
 மொட்டை மரமோ
 தனது இருத்தலில்
 அர்த்தம் ஏதோ
 இருப்பதாய்
 ஆடி ஆடி
 காற்றுடன் கதைக்கும்.

பனி குளிர் கண்டு
 பதுங்கி
 பட்டுப்போய் கிடந்த
 புற்கள் எல்லாம்
 எட்டிப் பார்த்து
 இனி எழும்பும்.

ஸ்ரோரில் தூங்கிய
 கிரிக்கெட் மட்டையை
 தூசி தட்டி
 போருக்குப் போவார்
 சிறார்கள்.

பேர்வையுடன் புதையுண்ட
 மனிதர்கள் எழுந்து
 நாய்க்குட்டியுடன்
 நடந்து திரிவர்.
 நுரை கக்கும்
 கடற் கரையை
 நூதனம் பார்க்கவென்று
 இனியும்
 வருவர்.

ஆடைகள் குறைந்த
 அழகுப் பெண்களின்
 அங்கங்கள் மீது
 கண்களை எறிவர்
 ஆண்கள்.

ஊரார் விடுப்பை
 கிளறி யுண்ண
 ஓரோர் வீடாய்
 போவார் தமிழர்.

வளர்மதியும் ஒரு வாசிங்மெசியும்

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

வளர்மதிக்கு இரண்டரை வயது. 'அம்மா, அப்பா' என்ற வார்த்தைகளை அழகாகச் சொல்கிறாள். தத்தித் தத்தி நடந்து விழுந்தது நேற்று நடந்தது போல் இருக்கிறது. இப்போது தள்ளுவண்டியில் இருக்கமாட்டாளாம். எந்த நேரமும் ஓட்டமும் நடையும் ஒரு இடத்தில் இருக்கவே மாட்டாளாம்.

இரண்டாவது வருட வளர்ச்சியைப் பரிசோதித்த டொக்டர், வளர்மதி மிக துடிகையான பெண் என்றும் அவள் கெட்டிக்காறியாக வருவாளென்றும் சொன்னார். ஆனாலும் வளர்மதியின் எடை இரண்டு வயதுக் குழந்தைகளுக்கு இருக்கவேண்டியதை விடக் குறைவாக இருப்பதாகவும் அவளின் சாப்பாட்டில் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் வளர்மதியின் தாய் மாலதிக்கு டொக்டர் சொன்னார்.

வளர்மதி மிகவும் துடிகையான பெண்தான். ஆனாலும் நிறம் கொஞ்சம் சிவப்பாக இல்லையென்று மாலதிக்குக் கவலை.

"என்னெண்டு பிள்ளை சிவப்பாக இருக்கும்... நீ கரிக்குஞ்சு மாதிரி" மாலதியின் கணவன் சிதம்பரம் பாய்ந்து விழுந்தான்.

அவனுக்கு மாலதியைக் கலியாணம் செய்து ஒரு வருடத்தில் பிள்ளை பெற்றுக் கொண்டது அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை. மாலதியும் சிதம்பரமும் கொஞ்சம் மிச்சம் பிடித்துவிட்டு குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றுதான் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் மாலதிக்குக் கர்ப்பத்தைக் குளிசை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. இரண்டு கிழமைதான் கர்ப்பத்தைக் குளிசை எடுத்தாள். அந்த இரண்டு கிழமைகளும் சத்தியம் தலைச்சுற்றுமாகத் தவித்து விட்டாள். கர்ப்பத்தைக் குளிசை எடுப்பது சில பெண்களுக்கு ஒத்துவராது என்று டொக்டர் சொன்னார். குழந்தை இப்போது பெற்றுக் கொள்ளும் யோசனை இல்லையென்றால், ஒன்றில் குளிசை எடுக்க வேண்டும் அல்லது கர்ப்பத்தைக்குள் 'கொயில்' போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் அல்லது சிதம்பரம் 'உறை' பாவிக்கலாம் என்று டொக்டர் அட்வைஸ் கொடுத்தார்.

மாலதிக்கு குளிசை சரிவரவில்லை. தலைச்சுற்று, ஓயாத ஓங்காளம்... இரண்டு கிழமை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவள் குளிசை எடுப்பதை நிறுத்தி விட்டாள்.

கர்ப்பத்தைக்குள் 'கொயில்' போட்டுக் கொள்வதைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளப் போனபோது பல பெண்களும் பல கதை சொன்னார்கள். பிளாஸ்டிக்கால் ஆன ஒரு சுருண்ட வளையத்தைக் கர்ப்பத்தைக்குள் திணிப்பார்களாம். அது கற்பம் உண்டாவதைத் தடுக்குமாம். ஆனால் சில பெண்களுக்கு இந்தக் கொயில் கர்ப்பத்தையின் கவர்களில் உரசி இரத்தப்பெருக்கு, தாங்கமுடியாத நோ என்பவற்றை எல்லாம் உண்டாக்குமாம். சிலவேளை infection வந்தால் பிகப் பாரதாரமான விளைவை - கிட்டத்தட்ட உயிருக்கு ஆபத்தையே உண்டாக்கிவிடுமாம். மாலதி கொயில் மாட்டிக் கொள்ளவில்லை. டொக்டர் 'இதுதான் கொயில்' என்று காட்டிய பிளாஸ்டிக் வளையமே அவளுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கிவிட்டது.

குளிசை போட்டுக் கொள்ளமுடியாது, கொயில் மாட்டிக்கொள்ள முடியாது. இனி என்ன செய்வது. 'டையாபுரம்' மாட்டிக் கொண்டால் என்ன? டொக்டர் கேட்டார்.

பெண்ணுறுப்பை - கர்ப்பத்தையிலிருந்து காப்பாற்றும் கவசம்! அவளிடம் டொக்டர் ஒரு டையாபுரத்தைக் கொடுத்தார். மாலதி அதைப் போடவேண்டிய இடத்தில் போட முனைந்து பட்டபாடு பெரும் பாடாகப்போய்விட்டது.

பெண்கள்தான் எல்லாப் பொறுப்பையும் எடுக்க வேண்டுமா? அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். கிளிணிக்கில் டொக்டர் சொன்னமாதிரி சிதம்பரனை உறை போட்டுக் கொள்ளச் சொல்லலாமா?

'கிளிணிக்' க்கு வந்திருந்த பெண்கள் Free யாகக் கொடுக்கும் Condoms உறைகளை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். இவளுக்கும் ஒரு பைக்கட்டை அந்த நேர்ஸ் குறும்பாகச் சிரித்தபடி கொடுத்தாள். மாலதி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள். கிளிணிக் நேர்ஸ் ஒரு கறுத்தப் பெண். ஆபிரிக்கப் பெண்ணாக இருக்கலாம். நறுக்கு நறுக்கென்று இங்கிலீஸ் பேசினாள்.

மாலதி லண்டனுக்கு வந்தே இரண்டு வருடங்கள்தான் ஆகிறது. ஏஜென்சிக் காரனுக்குக் கொடுத்த காக இன்னும் கட்டி முடியவில்லை. இந்த வருடம் எப்படியும் தனது தம்பியை எடுத்துவிடுவது என்று சிதம்பரம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறான். இந்த லட்சணத்தில் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ள கட்டுப்படி ஆகுமா? அவள்

கொண்டு வந்த 'உறைகளை'ச் சிதம்பரம் பேயைப் பார்ப்பதைப்போல் பார்த்தான். லண்டனுக்கு வந்து என்னவெல்லாம் செய்யவேண்டிக் கிடக்கிறது. லண்டன் மனிதரின் பாஷை... இந்த மண்ணாங்கட்டிச் சுவாத்தியம் எல்லாவற்றையும் தாங்குவது வேறு கதை. இப்போது கவசம் போட்டுக் கொண்டு 'கலவி' செய்வதென்றால்...!

சிதம்பரம் மெனமமாகப் போய்விட்டான். அவனுக்கு இவள் புத்திசொல்ல முடியாது. ஏதோ 'கவனமாக' இருப்பம் என்று முணுமுணுத்தான்.

கொடிய குளிருக்கு எங்கே 'கவனம்' இருக்கிறது. மனைவியின் அணைப்பில் வரும் குடு எந்தவிதமான central heating லும் கிடைக்குமா?

"அழகான குழந்தை" நேர்ஸ் கம்பனியைச் சுற்றிக்கொண்ட குழந்தையை மாலதிக்கு அருகில் கிடத்தினாள்.

அழகான குழந்தையாம்! அதுவும் பெட்டைக் குழந்தை.

"லண்டனில் என்ன அழகு பார்க்கிறாய்?. நாங்கள் எல்லாரும் கறுப்பார்தானே" சிதம்பரம் வெறுத்துப் பார்க்கும் மனைவியைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறினாள்.

மாலதி கன்னங்கரேல் என்று பிறந்து, தன் விரலை வாய்க்குள் திணிக்கும் தன் மகளைப் பார்த்துக் கொண்டாள். மாலதி மூன்றாவது பெண்ணாக ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவள். பெரிய குடும்பம் என்றால் பணத்தில் பெரிய குடும்பமில்லை. குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையில் பெரிய குடும்பம். அந்தக் காலத்தில் யார் ஆண்மைக்குக் 'கவசம்' போட்டார்கள். கலகலவென எட்டுக் குழந்தைகள். மாலதி மூன்றாவது பெண். மூத்த இரு அக்காக்களுக்கும் கலியாணம் முடிய இவள் முப்பது வயதைத் தாண்டி விட்டாள்.

உள்ளது எல்லாம் கொடுத்து சிதம்பரனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு லண்டன் வந்து மாலதி மகள் வளர்மதியைப் பெற்றுக்கொண்ட போது அவளுக்கு வயது முப்பத்தி ஒன்று.

"பிள்ளை பிறக்க ஆசையென்றால் இப்போதே பெற்றுக்கொள். இல்லையென்றால் இருப்பெலும்பு வளைந்து கொடுக்காது" எல்லாம் தெரிந்த ஒரு கிழவி லண்டன் கல்யாணவீட்டில் வடையை விழுங்கிக் கொண்டு இவளுக்குப் புத்தி சொன்னாள்.

வளர்மதி என்று பெயர் வைத்ததே மாலதிதான். வ, வா வில் பெயர் வைக்கச் சொல்லி ஊரிலிருந்து கடிதம் வந்தது. "வாசுகி என்று வைப்போமோ" சிதம்பரம் கேட்டான். "இந்தப் பெயரை ஆங்கிலேயர் சரியாக உச்சரிப்பார்களா?" அவள் கேட்டாள். அவனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "வெள்ளைக்காரனுக்குத் தக்க பெயர் வைப்பதென்றால் மார்க்கிரட் தச்சர் என்று வை" என்று திட்டினான்.

கடைசியாக எப்படியோ வளர்மதி என்று பெயர் வைத்தார்கள். மதி என்று தாய் அழகாகக் கூப்பிட வளர்மதியைப் பகலில் பார்த்துக் கொள்ளும் ஐரிஸ் பெண் 'மட்டி' என்று செல்லமாகக் கூப்பிடுவாள். அவள் குழந்தைகள் 'மதி' என்று ஆசையாகச் சொல்வார்கள்.

குழந்தையை ஐரிஸ்காரி பராமரிக்க மாலதி இந்தியன் கடையொன்றில் வேலை செய்கிறாள். குழந்தை பிறந்து மூன்றாம் மாதமே வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள். குடும்பப் பொறுப்புக்கள் ஏராளம்.

சிதம்பரனின் தம்பியை எப்படையும் எடுத்துவிட்டால் அடுத்ததாகத் தன் தம்பியையும் எடுக்கலாம் என்பது மாலதியின் ஆசை. தெரிந்த கொஞ்சம் மனிதர்களுடன் சேர்ந்து சீட்டுக் கட்டிய காசை எடுத்துக் கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த 'ஏஜென்சிக்' காரனிடம் அலைகிறான் சிதம்பரம். சீட்டுக் காசு ஒவ்வொரு மாதமும் கட்டவேண்டும். சிலவேளை அவள் வேலை செய்யும் இந்தியக் கடையில் இவளோடு வேலைசெய்யும் பெண் வராவிட்டால் மாலதி கூட வேலை செய்வாள். ஓவர் ரைம் செய்யும் காசை வீட்டுச் சாமான்கள் வாங்கப் பாவிப்பாள்.

குழந்தை வளர்மதியுடன் வினையாட இப்போதெல்லாம் நேரமில்லை. பின்னேரம் வந்தால் சமையல். வீட்டு வேலைகள் என்று நிறைந்து கிடக்கும். அதன் பின் சமையல் பாத்திரங்களைக் கழுவிமுடிய நேரம் ஒன்பது மணியாகிவிடும்.

சிதம்பரம் ஒரு பெற்றோல் செட்டில் வேலை செய்கிறாள். எட்டு மணியிலிருந்து எட்டு மணி நேர வேலை. வீடு வந்துசேர இரவு ஒன்பதரை மணிக்கு மேலாகும். வந்ததும் கதிரையில் 'தொம்' என்று விழுவான். உடம்பு உழைப்புடன் உள்ளச் சமைகரும் அவனைக் கெதியில் கோபக்காரனாக்கிவிடுகிறது. குடும்ப விடயங்களைப் பற்றி இவள் ஏதும் சொல்ல வந்தால் அவன் பொறுமையில்லாமல் எரிந்து விழுவான்.

இந்தியக் கடையில் வேலை செய்யும் மற்றப் பெண் லீவில் ஊருக்குப் போய்விட்டாள். அந்தப் பெண்ணின் இடத்துக்கு இன்னொரு பெண்ணை நியமனம் செய்ய விரும்பாத கருமி அந்த குஜராத்தி முதலாளி. மாலதிக்குச் சரியான வேலை. வார நாட்களிலும் வேலை. ஒன்றைவிட்டு ஒரு கிழமை ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் 'ஓவ்' கிடைக்கும்.

இந்திய முதலாளி இவள் வார விடுமுறையில் வேலை செய்யாவிட்டால் வேலையை விட்டு நீக்கிவிடப் போவதில்லை. ஆனால் இவளுக்குக் கொஞ்சம் காசு மிச்சம் பிடிக்க ஆசை.

இரண்டு மாதம் இப்படி வேலை செய்தால் காசு மிச்சம் பிடித்து ஒரு washing machine வாங்க யோசித்திருக்கிறாள். கடையில் தவணையில் கட்டும் முறையில் washing machine order பண்ணி விட்டாள். அடுத்த கிழமை washing machine வீட்டுக்கு வரும். இனி அவள் துணி எல்லாவற்றையும் லோண்டரேட்டுக்குக் கொண்டு போகத் தேவையில்லை.

சிதம்பரத்துக்கு இவள் ஓயாமல் வேலை செய்வது பிடிக்காதுதான். ஆனாலும் வீட்டின் நிப்பந்தம் அப்படி ஆகிவிட்டது.

கடந்த ஒன்றிரண்டு நாட்களாக வளர்மதிக்குச் சுகமில்லை. ஐரிஸ்கார ஆயாவிடமிருந்து அவளை வீட்டுக்குக் கொண்டுவரும் போது சோர்ந்து போய் இருந்தாள்.

'குழந்தை சரியாகச் சாப்பிடவில்லை' என்று சொன்னாள் ஐரிஸ் ஆயா. வளர்மதி வாடிய வாளைத்தண்டாய்த் துவண்டுபோய்ப் படுத்திருந்தாள். இரவில் குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் 'கல்போல்' மருந்து கொடுத்தாள் மாலதி. மாலதிக்கு அன்றிரவுவெல்லாம் சரியான தூக்கம் இல்லை.

வெளியில் சரியான குளிர், பேய்க்காற்று வேறு. இவள் அடிக்கடி எழும்பிக் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டாள். குழந்தை வழக்கமாக ஒரு போத்தல் பால் குடித்துவிட்டுப் படுப்பாள், ஒரு துளியும் குடிக்கவில்லை.

காலையில் கொஞ்சம் 'விராபிக்ஸ்' செய்து குழந்தைக்குக் கொடுத்தாள். குழந்தை ஏதோ சிரமப்பட்டு ஒன்றிரண்டு கரண்டி சாப்பிட்டாள்.

'ஓடியாடுற வயதில இப்படியெல்லாம் வரும்தானே' மாலதி தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு குழந்தையை ஐரிஸ் ஆயாவிடம் கொண்டு போனாள்.

"குழந்தையை டொக்டரிடம் கொண்டு போகவில்லையா?" ஐரிஸ் ஆயா ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

"இல்லை, குழந்தை காலையில் கொஞ்சம் சாப்பிட்டாள். இன்றைக்குக் கொஞ்சம் பரவாயில்லாமல் இருக்கிறாள்."

மாலதி அவசரமாகத் தன் கைக்கடிக்காரத்தைப் பார்த்தாள். கையில் ஒரு பையில் லோண்டரேட்டுக்குக் கொடுத்துவிட எடுத்த உடுப்புகள் கனத்தன. நாளைக்கு 'வாஷிங் மெசின்' கொண்டுவந்து கொடுப்பதாகக் கொம்பனி அறிவித்திருக்கிறது. இனி இப்படித் துணிகளைச் சுமக்கும் கரைச்சல் இருக்கப் போவதில்லை. மாலதி தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொள்கிறாள்.

"பாசமுள்ள பெண்கள் வீட்டோட இருக்க வேண்டும்" அவன் குரலில் கிண்டலோ அல்லது உருக்கமோ தெரியாது. அவன் ஒரு எண்ணெய் வழிந்த முகத்தையுடைய ஒரு கடுமையான முதலாளி. கட்டையுருவம், கண்கள் எப்போதும் துரு துரு என்றிருக்கும். அந்தக் கண்கள் கொள்ளி வாய்ப் பிசாசு போல் இவளை உறுத்திப் பார்த்தன.

வேலைக்குப் போய்க் கொஞ்ச நேரத்தில் டெலிபோன் அடித்தது. குழந்தையின் நிலைமிகக் கடுமையாக இருப்பதால் உடனே வீட்டுக்கு வர முடியுமா என்று ஐரிஸ் ஆயா கேட்டாள்.

முதலாளி திட்டுவதைப் பற்றி அக்கறையில்லை. "இப்படி கண்டபாட்டுக்கு லீவெடுத்தால் இனி நான் வேலைக்கு வேறு யாரையும் தான் பார்க்க வேணும்" முதலாளி பட்டேல் முணு முணுத்தான்.

குழந்தையின் முகத்தில் ஒரு களையுமில்லை. மாலதி கணவனுக்குப் போன் பண்ணி விடயத்தைச் சொல்லிவிட்டுக் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு டொக்டரிடம் போனாள்.

டொக்டர் குழந்தையை நீண்டநேரம் பரிசோதித்துவிட்டுத் தான் குழந்தையை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கக் கடிதம் தருவதாகச் சொன்னார். உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன் பண்ணிக் குழந்தையை அட்மிட் பண்ண வேண்டியதின் முக்கியத்தை விளங்கப்படுத்தினார்.

டொக்டர் சொன்ன விளக்கம் ஒன்றும் இவளுக்கு விளங்கவில்லை. Virus Meningitis பற்றி ஏதும் தெரியுமா என்று இவளைக் கேட்டார்.

இவள் பாவம், இந்தியக் கடையில் வெண்காயம் தெரிந்து அடுக்குபவள். பக்மீரியஸ் மெனிங்கயிரிஸ் (Bacterial Meningitis), வைரஸ் மெனிங்கயிரிஸ் என்று இரண்டுவிதம் இருப்பதாக டொக்டர் இவளுக்கு ஆறுதலாக விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது குழந்தை வாயைக் கோணிக் கொண்டது.

அடுத்த இரண்டு கிழமைகளையும் ஆஸ்பத்திரியிற் செலவழித்தாள் மாலதி. குழந்தை உயிர் பிழைத்தது. ஆனால் அந்த வருத்தம் மூளையைத் தாக்கியதால் குழந்தையின் மூளை பாதிக்கப்பட்டு விட்டது என்றும் குழந்தையின் வளர்ச்சி கேள்விக்குரியதென்றும் டொக்டர்கள் சொன்னார்கள்.

வளர்மதி ஓடி ஆடவில்லை. பிரமையுடன் வெறும் உலகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அம்மா, அப்பா சொல்வாளா? மாலதி கண்ணீருடன் மகளைப் பார்த்தாள்.

வாடிய தண்டாய்ச் சுருண்டு கிடந்தாள் வளர்மதி. வீட்டில் ஒரு புதிய வாஷிங் மெசின் யூட்டியிருந்தது. இந்த மெஷினுக்கு ஆசைப்பட்டு லீவில்லாமல் வேலை செய்யாமல் குழந்தையின் வருத்தத்தை உடனே கண்டு பிடித்திருந்தால் இப் போது வளர்மதி இப்படி இருக்க வேண்டி வந்திருக்குமா? மாலதி பாவம், அவள் ஒரு சாதாரணப் பெண். சாதாரண ஆசைகளால் ஆட்டிப் படைக்கப்படுபவள்.

வாஷிங் மெசின் இப்போது கட்டாயம் அவளுக்குத் தேவை. ஏனென்றால் வளர்மதி அடிக்கடி உடுப்புக்களை நனைக்கின்றாள், அவளுக்கு வளர்ச்சி இனி வராது.

நன்றி: அ. ஆ. இ. 17

K.E.P. TRAVEL SERVICES

MAHA SIVARATHRI GROUP

மகா சீவராத்திரி யாத்திரைக் குழு

Maha Sivarathri pilgrimages to Madras & Puttaparthi
have been scheduled

**ON 22ND FEBRUARY, TUESDAY
AND 26TH FEBRUARY, SUNDAY**

Flying with Malaysia Airlines
organised by K.E.P Travel Services

Those wish to be part of this pilgrimage groups please
contact the following people on or before
15th of January, 1995

MELBOURNE - MADRAS RETURN - \$1120

MELBOURNE

SIVA NATHAN

03 387 0777

018 539 744

03 748 9175 (A/H)

SYDNEY

KUMAR

02 747 1032

SHAN

02 831 8526

WITH THE BEST COMPLIMENTS FROM

Ravi, James & Associates Barristers & Solicitors

Approved Migration Agent by the Dept. of Immigration
REGD. No. 55383

All legal work including ...

FAMILY LAW
IMMIGRATION
PERSONAL INJURIES

WORK CARE
GENERAL / COMMERCIAL LITIGATION
CONVEYANCING

SALES / PURCHASE BUSINESS
LEASE, WILLS AND PROBATE
INSURANCE & FINANCIAL SERVICES

The expertise to help you with all
your legal, insurance and financial needs

Telephone : 388 2091 Fax : 388 2092

558 Sydney Road,
Brunswick, Vic 3056,
AUSTRALIA

Contact : S. Raveendran - 497 3738 A/H